

แนวทางการสร้างทฤษฎีจากปรากฏการณ์วิทยาทางสังคมศาสตร์

An Approach to Theory Building from Phenomenology in Social Science

สัญญา เคนาภูมิ^{1*} พรชัย เจดามาน² บุศรา นิยมเวช³

Sanya Kenaphoom^{1*} Pornchai Jedaman² Busara Niyomves³

^{1,2}มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม | Rajabhat Maha Sarakham University, Thailand

³มหาวิทยาลัยรามคำแหง | Ramkhamhaeng University, Thailand

*Corresponding author e-mail: zumsa_17@hotmail.com

(Received: 9 January 2024, Revised: 12 February 2024, Accepted: 14 February 2024)

บทคัดย่อ

การเข้าใจปรากฏการณ์วิทยาขึ้นอยู่กับอัตวิสัยของมนุษย์ให้ทำความเข้าใจอย่างลึกซึ้งซึ่งเกี่ยวกับปรากฏการณ์ทางสังคม ปรากฏการณ์วิทยาเป็นวิธีการวิจัยเชิงคุณภาพที่เน้นการสำรวจประสบการณ์ชีวิตของบุคคลภายในบริบทเฉพาะในขอบเขตของสังคมศาสตร์ วิธีการนี้ช่วยให้นักวิจัยสามารถเจาะลึกความหมายและการตีความเชิงอัตวิสัยอ้างอิงถึงความเป็นจริงทางสังคม ปรากฏการณ์วิทยาช่วยอำนวยความสะดวกในการสร้างทฤษฎีที่รวบรวมแก่นแท้ของประสบการณ์ของมนุษย์โดยมุ่งเน้นไปที่มุมมองของบุคคลที่หนึ่ง ส่งผลให้มีความเข้าใจปรากฏการณ์ทางสังคมที่ครอบคลุมบทความนี้มีวัตถุประสงค์นำเสนอแนวทางการสร้างทฤษฎีจากปรากฏการณ์วิทยาทางสังคมศาสตร์ ซึ่งดำเนินการโดยการศึกษาและวิเคราะห์เอกสารทางวิชาการที่เกี่ยวข้อง ผลการศึกษาพบว่า แนวทางกระบวนการสร้างทฤษฎีจากปรากฏการณ์วิทยา ประกอบด้วย (1) การคัดเลือกปรากฏการณ์ (2) ทบทวนวรรณกรรม (3) ทางเลือกของแนวทางปรากฏการณ์วิทยา (4) การสรรหาคุศลากรและการสุ่มตัวอย่าง (5) การเก็บรวบรวมข้อมูล (6) การถอดความและการวิเคราะห์ข้อมูล (7) การเข้ารหัสและการจัดหมวดหมู่ (8) การระบุความคล้ายคลึงและความแตกต่าง (9) การสะท้อนเชิงทฤษฎีและนามธรรม (10) การสร้างทฤษฎีเบื้องต้น (11) การตรวจสอบสมาชิก (12) การปรับแต่งและการทบทวนซ้ำ (13) บริบทและลักษณะทั่วไป และ (14) การจัดทำเอกสารประกอบและการรายงาน

คำสำคัญ: แนวทาง; การสร้างทฤษฎี; ปรากฏการณ์วิทยา; สังคมศาสตร์

ABSTRACT

Understanding phenomenology depends on human subjectivity to provide a deeper understanding of social phenomena. Phenomenology is a qualitative research method that focuses on exploring the lived experiences of individuals within a specific context within the realm of the social sciences. This method allows researchers to delve deeper into meanings and subjective interpretations referring to social reality. Phenomenology facilitates the creation

of theories that capture the essence of human experience by focusing on the first-person perspective. This results in a comprehensive understanding of social phenomena. The objective of this article is to present an approach to theory building based on social science phenomenology, which is carried out by studying and analyzing relevant academic documents.

The results of the study revealed that the theory-building process approach from phenomenology consists of (1) Selection of Phenomenon, (2) Literature Review, (3) Choice of Phenomenological Approach, (4) Recruitment and Sampling, (5) Data Collection, (6) Transcription and Data Analysis, (7) Coding and Categorization, (8) Identification of Commonalities and Differences, (9) Theoretical Reflection and Abstraction, (10) Constructing a Preliminary Theory, (11) Member Checking, (12) Refinement and Iteration, (13) Contextualization and Generalization, and (14) Documentation and Reporting.

Keywords: Approach; Theory Building; Phenomenology; Social Science

บทนำ

วิวัฒนาการขององค์ความรู้ที่เชื่อมโยงอย่างซับซ้อนกับหลักการของทฤษฎีวิภาษวิธี (Dialectical Theory) โดยเฉพาะอย่างยิ่งถูกห่อหุ้มโดยกระบวนการวิภาษวิธีของวิทยานิพนธ์ การต่อต้าน และการสังเคราะห์ (Hegel, 1807) ในกรอบแนวคิดวิภาษวิธีนี้ ความก้าวหน้าทางปัญญามีลักษณะเฉพาะโดยการเกิดขึ้นของข้อเสนหรือวิทยานิพนธ์ ซึ่งโดยธรรมชาติแล้วจะก่อให้เกิดการโต้แย้ง ซึ่งก็คือสิ่งที่ตรงกันข้าม ความตึงเครียดระหว่างองค์ประกอบที่ขัดแย้งกันเหล่านี้จะถึงจุดสูงสุดในการสังเคราะห์ที่ระบอบขัดแย้งกัน ซึ่งแสดงถึงระดับความเข้าใจที่สูงกว่าซึ่งอยู่เหนือความขัดแย้งในช่วงแรกๆ กระบวนการที่เป็นวัฏจักรและพลวัตนี้เป็นรากฐานของการเปลี่ยนแปลงและการพัฒนาความรู้ในสาขาวิชาต่างๆ ในขณะที่นักวิชาการมีส่วนร่วมในวาทกรรมเชิงวิพากษ์วิจารณ์และการซักถามอย่างเข้มงวด อิทธิพลซึ่งกันและกันอย่างต่อเนื่องของแนวความคิดที่ขัดแย้งกันนำไปสู่การขัดเกลาและการขยายองค์ความรู้อย่างต่อเนื่อง สะท้อนให้เห็นถึงความเกี่ยวข้องที่ยั่งยืนของทฤษฎีวิภาษวิธีในการสร้างภูมิทัศน์ทางปัญญา (Hegel, 1807)

ประวัติความเป็นมาของกรอบทางทฤษฎีคือการสำรวจต้นกำเนิด การพัฒนา และเหตุการณ์สำคัญที่สำคัญที่หล่อหลอมวิวัฒนาการอย่างครอบคลุม โดยเกี่ยวข้องกับการสืบค้นรากเหง้าของแนวความคิด ผลงานอันทรงคุณค่า และนักคิดผู้มีอิทธิพลที่มีส่วนร่วมในการก่อตัวแนวคิดนี้ การทำความเข้าใจบริบททางประวัติศาสตร์ช่วยให้แก่นักวิชาการมีความเข้าใจอย่างลึกซึ้งเกี่ยวกับเชื้อสายทางปัญญาของกรอบทฤษฎีและปัจจัยทางสังคมวัฒนธรรมที่มีอิทธิพลต่อการเกิดขึ้นของมัน ตัวอย่างเช่น ในกรณีของกรอบทฤษฎีเฉพาะ เช่น ทฤษฎีการแลกเปลี่ยนทางสังคม เราจะสำรวจรากฐานของมันในงานของนักสังคมวิทยาในยุคแรกๆ เช่น George Homans และ Peter Blau และติดตามวิวัฒนาการของมันผ่านนักวิชาการรุ่นต่อไป มุมมองทาง

ประวัติศาสตร์ให้ความกระจ่างถึงความสามารถในการปรับตัวของกรอบทฤษฎี การตอบสนองต่อคำวิพากษ์วิจารณ์ และผลกระทบที่ยั่งยืนต่อวาทกรรมทางวิชาการ บริบททางประวัติศาสตร์นี้มีความสำคัญสำหรับนักวิจัย โดยนำเสนอรากฐานสำหรับการวิเคราะห์เชิงวิพากษ์ และความเข้าใจที่ลึกซึ้งยิ่งขึ้นเกี่ยวกับความเกี่ยวข้องของกรอบการทำงานในปัจจุบันในการวิจัยเชิงวิชาการ (Blau, 1964; Homans, 1958)

กรอบทางทฤษฎี (Theoretical framework) มีความสำคัญยิ่งในการวิจัยทางวิชาการโดยจัดให้มีกรอบแนวคิดที่เป็นแนวทางในการกำหนดสมมติฐาน การรวบรวมข้อมูล และการตีความข้อค้นพบ กรอบทางทฤษฎีที่กำหนดไว้อย่างดีทำหน้าที่เป็นรากฐานทางปัญญาของการศึกษา ช่วยให้ให้นักวิจัยสามารถระบุงานของตนตามความรู้ที่มีอยู่ โดยเสนอเลนส์ที่สามารถเข้าใจและวิเคราะห์ปรากฏการณ์อย่างเป็นระบบได้ ไม่เพียงแต่แจ้งการออกแบบการวิจัยเท่านั้น แต่ยังช่วยในการระบุตัวแปรที่เกี่ยวข้อง ความสัมพันธ์ และกลไกที่เป็นไปได้ที่กำหนดรูปแบบการสอบถามการวิจัย กรอบทฤษฎีที่แข็งแกร่งมีส่วนทำให้เกิดความถูกต้องและความเข้มงวดของการศึกษา ซึ่งช่วยเพิ่มคุณวุฒิทางวิชาการโดยรวม นอกจากนี้ยังอำนวยความสะดวกในการสื่อสารระหว่างนักวิจัย ทำให้เกิดความเข้าใจร่วมกันในแนวคิดหลักและมุมมองทางทฤษฎี โดยพื้นฐานแล้ว กรอบการทำงานทางทฤษฎีที่ได้รับการออกแบบมาอย่างดีนั้นขาดไม่ได้สำหรับการเชื่อมโยง โครงสร้าง และพื้นฐานทางทฤษฎีของการวิจัยทางวิชาการ (Creswell & Creswell, 2017)

กรอบแนวคิด (Conceptual Framework) และกรอบทฤษฎี (Theoretical framework) เป็นองค์ประกอบสำคัญของการออกแบบการวิจัย ซึ่งแต่ละบทบาทมีบทบาทที่แตกต่างกันแต่เชื่อมโยงถึงกัน กรอบแนวคิดกำหนดความเข้าใจของผู้วิจัยเกี่ยวกับแนวคิดหลักและตัวแปรในการศึกษา ซึ่งเป็นแนวทางในการรวบรวมและวิเคราะห์ข้อมูล ทำหน้าที่เป็นแผนที่เบื้องต้นเชื่อมโยงแนวคิดของผู้วิจัยและวางรากฐานโครงสร้างการศึกษา ในทางกลับกัน กรอบทางทฤษฎีเป็นพื้นฐานของการวิจัยในทฤษฎีหรือแบบจำลองที่กำหนดไว้ โดยเสนอเลนส์ที่เป็นระบบซึ่งสามารถตีความปรากฏการณ์ภายใต้การสอบสวนได้ ให้บริบทที่กว้างขึ้นและช่วยให้ได้รับสมมติฐานซึ่งเป็นแนวทางการศึกษาภายในประเพณีทางปัญญาที่จัดตั้งขึ้น แม้ว่ากรอบแนวคิดจะมีความเฉพาะเจาะจงมากขึ้นต่อแนวความคิดของนักวิจัยในการศึกษานี้ กรอบแนวคิดทางทฤษฎีจะจัดแนวการวิจัยให้อยู่ในมุมมองทางทฤษฎีที่กว้างขึ้น ช่วยเพิ่มคุณค่าให้กับรากฐานทางทฤษฎีของการศึกษานักวิจัย (Tochim & Donnelly, 2008)

อย่างไรก็ตามกรอบทางทฤษฎีมีความสำคัญทางวิชาการที่เหนือกว่ากรอบแนวคิดอยู่ที่ความสามารถของกรอบเดิมในการเสนอรากฐานที่เข้มงวดและมีโครงสร้างมากขึ้นสำหรับการวิจัย กรอบทางทฤษฎีใช้ทฤษฎีหรือแบบจำลองที่กำหนดไว้ โดยมีพื้นฐานมาจากการศึกษาในวาทกรรมทางวิชาการที่มีอยู่ และจัดให้มีเลนส์ที่เป็นระบบในการตีความปรากฏการณ์ สิ่งนี้ทำให้แน่ใจได้ว่าการวิจัยไม่ได้ดำเนินการแยกกัน แต่ได้รับแจ้งจากและมีส่วนทำให้เกิดองค์ความรู้ในวงกว้างในสาขานั้น นอกจากนี้ กรอบการทำงานทางทฤษฎียังช่วยชี้แนะการกำหนดสมมติฐาน ซึ่งอำนวยความสะดวกในการสร้างการคาดการณ์ที่ทดสอบได้ซึ่งสามารถตรวจสอบได้ในเชิงประจักษ์ ความจำเพาะในระดับนี้ช่วยเพิ่มความแม่นยำของกระบวนการวิจัย ซึ่งมีส่วนทำให้การศึกษามีความ

แข็งแกร่งและศักยภาพของการศึกษาในลักษณะทั่วไป (Tochim & Donnelly, 2008) อย่างไรก็ตามกรอบทางทฤษฎียังช่วยในการพัฒนาการออกแบบการวิจัยที่สอดคล้องกับหลักการและสมมติฐานของทฤษฎีที่เลือก ทำให้สามารถสอบสวนที่มุ่งเน้นและตรงเป้าหมายมากขึ้น ในทางตรงกันข้าม กรอบแนวคิดแม้จะเสนอแผนที่เริ่มต้นของความเข้าใจของผู้วิจัยเกี่ยวกับแนวคิดหลักๆ ก็อาจขาดความลึกและความเฉพาะเจาะจงจากกรอบทางทฤษฎี ดังนั้น ในการวิจัยเชิงวิชาการ กรอบทางทฤษฎีมักจะถือว่าเหนือกว่า เนื่องจากความสามารถในการบูรณาการความรู้ที่มีอยู่ การกำหนดสมมติฐานเป็นแนวทาง และปรับปรุงความเข้มงวดด้านระเบียบวิธีโดยรวมของการศึกษา (Trochim & Donnelly, 2008)

ดังนั้นการนำเสนอบทความเกี่ยวกับแนวทางการสร้างทฤษฎีจากปรากฏการณ์วิทยาในสังคมศาสตร์มีความสำคัญด้วยเหตุผลหลายประการ ประการแรก กล่าวถึงความจำเป็นสำหรับกรอบระเบียบวิธีที่ช่วยให้นักวิจัยสามารถสำรวจและทำความเข้าใจประสบการณ์ชีวิตของบุคคลในขอบเขตทางสังคม ปรากฏการณ์วิทยาเป็นแนวทางที่เน้นการตีความประสบการณ์ของมนุษย์โดยอัตนัย ซึ่งเป็นรากฐานอันยาวนานสำหรับการสร้างทฤษฎีที่จับแก่นแท้ของประสบการณ์เหล่านี้ ประการที่สอง โดยการนำเสนอบทความดังกล่าว นักวิจัยมีส่วนช่วยในวาทกรรมทางวิชาการที่กว้างขึ้นเกี่ยวกับการสร้างทฤษฎี โดยเสนอมุมมองทางเลือกให้กับแนวทางดั้งเดิมมากขึ้น สิ่งนี้มีความเกี่ยวข้องอย่างยิ่งในสาขาสังคมศาสตร์ ซึ่งความซับซ้อนของพฤติกรรมและปฏิสัมพันธ์ของมนุษย์จำเป็นต้องมีวิธีการที่เหมาะสมยิ่ง

บทความนี้จึงมีวัตถุประสงค์เพื่อนำเสนอกรอบทางทฤษฎีจากการวิเคราะห์เชิงปรากฏการณ์วิทยาและกระบวนการสร้างทฤษฎีจากปรากฏการณ์วิทยา ซึ่งเป็นแนวทางสำหรับนักวิจัยที่ต้องการบูรณาการปรากฏการณ์วิทยาทำให้นักวิจัยมีวิธีการที่จะเจาะลึกลงไปในความซับซ้อนของประสบการณ์ของมนุษย์ และสร้างข้อมูลเชิงลึกทางทฤษฎีที่มีความหมาย

กรอบแนวคิดเชิงทฤษฎีจากปรากฏการณ์วิทยา

การวิเคราะห์เชิงปรากฏการณ์วิทยานำเสนอกรอบทางทฤษฎีที่หลากหลายสำหรับการสำรวจประสบการณ์เชิงอัตนัยและมุมมองของแต่ละบุคคล แนวทางนี้มีรากฐานมาจากปรัชญาปรากฏการณ์วิทยา โดยเน้นการทำความเข้าใจประสบการณ์ชีวิตจากมุมมองของบุคคลที่หนึ่ง โดยมุ่งเน้นที่วิธีที่แต่ละบุคคลสร้างความหมายของประสบการณ์ของตนในโลก (Smith, Flowers, & Larkin, 2009) ด้วยการยึดคติและการระบับสมมติฐาน นักวิจัยที่ใช้การวิเคราะห์เชิงปรากฏการณ์วิทยามุ่งมั่นที่จะอธิบายแก่นแท้ของปรากฏการณ์ตามที่ผู้เข้าร่วมประสบ แทนที่จะยึดยึดการตีความหรือทฤษฎีจากภายนอกบนข้อมูล (Van Manen, 2014) วิธีการเชิงระเบียบวิธีนี้ช่วยให้นักวิจัยค้นพบความซับซ้อนของประสบการณ์ของมนุษย์ โดยให้ข้อมูลเชิงลึกเชิงลึกเกี่ยวกับความเป็นจริงของแต่ละบุคคล

การวิเคราะห์เชิงปรากฏการณ์ที่เป็นศูนย์กลางคือแนวคิดของยุคสมัยหรือการถ่ายคร่อม ซึ่งเกี่ยวข้องกับการละทิ้งอคติและอคติในการเข้าใจปรากฏการณ์ด้วยความเปิดกว้างและความอยากรู้อยากเห็น (Giorgi,

2009) ด้วยกระบวนการนี้ นักวิจัยจะมีส่วนร่วมในการตรวจสอบคำอธิบายของผู้เข้าร่วมอย่างเข้มงวด โดยคำนึงถึงความแตกต่างของประสบการณ์ชีวิตของพวกเขา และเปิดเผยรูปแบบและประเด็นสำคัญที่ซ่อนอยู่ (Creswell, 2013) การวิเคราะห์เชิงปรากฏการณ์วิทยายังเน้นถึงความสำคัญของการสะท้อนกลับ โดยกระตุ้นให้นักวิจัยไตร่ตรองถึงอัตวิสัยของตนเองและอิทธิพลที่อาจเกิดขึ้นต่อกระบวนการวิจัย (Finlay, 2009) ด้วยการยอมรับและกล่าวถึงบทบาทของผู้วิจัยในการตีความการตีความ การวิเคราะห์เชิงปรากฏการณ์วิทยาจะช่วยเพิ่มความน่าเชื่อถือและความเข้มงวดของการศึกษา

การวิเคราะห์เชิงปรากฏการณ์วิทยายังมีนัยสำคัญสำหรับสาขาต่างๆ รวมถึงจิตวิทยา สังคมวิทยา และการดูแลสุขภาพ ด้วยการเปิดเผยประสบการณ์ชีวิตของแต่ละบุคคล วิธีการนี้สามารถแจ้งการพัฒนามาตรการ นโยบาย และแนวปฏิบัติที่ละเอียดอ่อนต่อมุมมองและความต้องการที่หลากหลายของประชากรที่แตกต่างกัน (Moustakas, 1994)

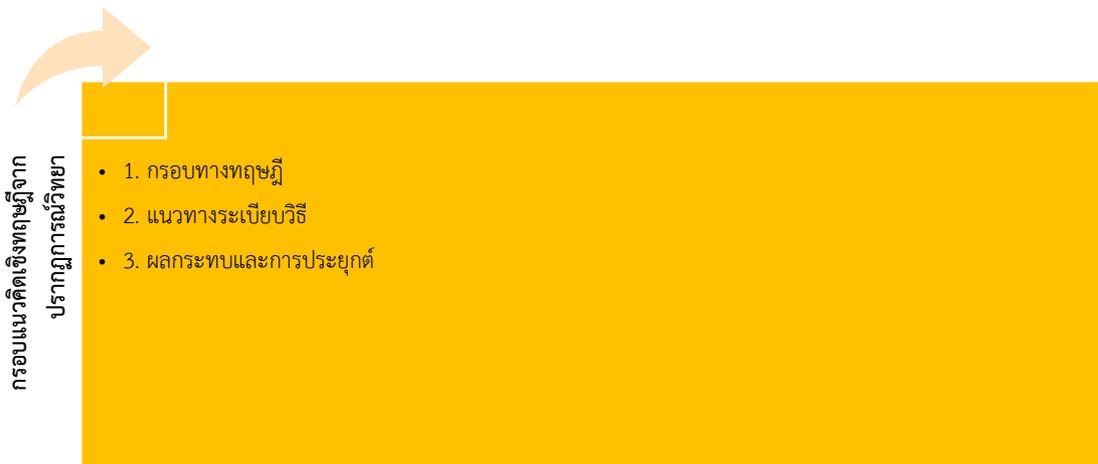
ดังนั้นการวิจัยเชิงปรากฏการณ์วิทยายังช่วยให้เข้าใจลึกซึ้งยิ่งขึ้นเกี่ยวกับจิตสำนึกของมนุษย์และความเป็นจริงเชิงอัตวิสัย ช่วยเพิ่มกรอบทางทฤษฎีในสาขาต่างๆ เช่น จิตวิทยาอัตถิภาวนิยม และการบำบัดแบบอัตถิภาวนิยม-มนุษยนิยม (Spinelli, 2015) โดยรวมแล้วการวิเคราะห์เชิงปรากฏการณ์วิทยาทำหน้าที่เป็นเครื่องมืออันทรงพลังในการสำรวจความซับซ้อนของประสบการณ์ของมนุษย์และการพัฒนาความรู้ในสาขาวิชาการที่หลากหลาย สามารถแจกประเด็นที่สำคัญดังนี้

1. กรอบทางทฤษฎี: การวิเคราะห์ปรากฏการณ์วิทยาซึ่งมีรากฐานมาจากปรัชญาของปรากฏการณ์วิทยา เป็นกรอบทางทฤษฎีที่แข็งแกร่งสำหรับการทำความเข้าใจประสบการณ์ส่วนตัวของแต่ละบุคคล แนวทางนี้มุ่งเน้นไปที่การชี้แจงว่าแต่ละบุคคลให้ความหมายของประสบการณ์ของตนจากมุมมองของบุคคลที่หนึ่งได้อย่างไร แทนที่จะกำหนดการตีความจากภายนอกลงในข้อมูล ด้วยการระงับสมมติฐานและมีส่วนร่วมในการตรวจสอบอย่างเข้มงวด นักวิจัยสามารถค้นพบสาระสำคัญของปรากฏการณ์ในขณะที่ผู้เข้าร่วมดำเนินชีวิตและรับรู้ได้ (Smith, Flowers, & Larkin, 2009)

2. แนวทางระเบียบวิธี: การวิเคราะห์เชิงปรากฏการณ์ที่เป็นหัวใจสำคัญคือแนวคิดของยุคสมัยหรือการถ่ายทอด ซึ่งเกี่ยวข้องกับการละทิ้งอคติและอคติเพื่อเข้าถึงปรากฏการณ์ด้วยความเปิดกว้างและความอยากรู้อยากเห็น ความเข้มงวดด้านระเบียบวิธีช่วยให้นักวิจัยค้นพบรูปแบบและประเด็นสำคัญที่ซ่อนอยู่ภายในคำอธิบายของผู้เข้าร่วม ในขณะที่เดียวกันก็เน้นย้ำถึงการสะท้อนกลับเพื่อรับทราบและจัดการกับอัตวิสัยของผู้วิจัย ด้วยการยึดมั่นในหลักการเหล่านี้ การวิเคราะห์เชิงปรากฏการณ์วิทยาจะช่วยเพิ่มความน่าเชื่อถือและความเข้มงวดของการศึกษาวิจัยเชิงคุณภาพ (Creswell, 2013; Giorgi, 2009)

3. ผลกระทบและการประยุกต์: การวิเคราะห์ปรากฏการณ์วิทยามีผลกระทบอย่างมีนัยสำคัญต่อสาขาวิชาและสาขาวิชาการต่างๆ เช่น จิตวิทยา สังคมวิทยา และการดูแลสุขภาพ ด้วยการเปิดเผยประสบการณ์ชีวิตของแต่ละบุคคล วิธีการนี้สามารถแจ้งการพัฒนามาตรการ นโยบาย และแนวปฏิบัติที่ละเอียดอ่อนต่อมุมมองและความต้องการที่หลากหลาย นอกจากนี้ การวิจัยเชิงปรากฏการณ์วิทยามีส่วนช่วย

ในการพัฒนากรอบทฤษฎีในสาขาต่างๆ เช่น จิตวิทยาอัตถิภาวนิยม และการบำบัดอัตถิภาวนิยม-มนุษยนิยม ซึ่งช่วยเพิ่มความเข้าใจในจิตสำนึกของมนุษย์และความเป็นจริงเชิงอัตนัย (Moustakas, 1994; Spinelli, 2015)

แผนภาพที่ 1 กรอบแนวคิดเชิงทฤษฎีจากปรากฏการณ์วิทยา

กระบวนการสร้างทฤษฎีจากปรากฏการณ์วิทยา

วิธีการสร้างทฤษฎีจากปรากฏการณ์วิทยาในสังคมศาสตร์นำเสนอวิธีการที่เข้มงวดและเป็นระบบในการทำความเข้าใจประสบการณ์ส่วนตัวของแต่ละบุคคลในบริบททางสังคม ด้วยการเน้นการสำรวจประสบการณ์ชีวิตและการรับรู้ถึงอิทธิพลทางวัฒนธรรมและบริบท นักวิจัยตั้งเป้าที่จะสร้างทฤษฎีที่จับความซับซ้อนของพฤติกรรมของมนุษย์และปรากฏการณ์ทางสังคม ด้วยการไตร่ตรองและปรับแต่งซ้ำ ๆ แนวทางนี้มีส่วนช่วยในการพัฒนาความรู้ในสาขาสังคมศาสตร์ เพิ่มพูนความเข้าใจของเราเกี่ยวกับความสัมพันธ์อันซับซ้อนระหว่างประสบการณ์ของแต่ละบุคคลและพลวัตทางสังคมในวงกว้าง ดังนั้นกระบวนการนี้มักเป็นไปตามขั้นตอนสำคัญหลายขั้นตอนดังต่อไปนี้ ((Smith, Flowers, & Larkin, 2009; Van Manen, 2014; Finlay, 2009)

1. การคัดเลือกปรากฏการณ์ (Selection of Phenomenon)

วัตถุประสงค์: เป้าหมายหลักคือการระบุปรากฏการณ์เฉพาะที่น่าสนใจ เช่น ประสบการณ์ทางสังคม จิตวิทยา หรือวัฒนธรรมที่แต่ละบุคคลเคยประสบมา

เหตุผล: ขั้นตอนนี้เป็นหัวใจสำคัญในการกำหนดขอบเขตของการสืบค้นการวิจัยและชี้แนะการสอบสวนในภายหลัง การเลือกปรากฏการณ์ควรขับเคลื่อนโดยคำถามวิจัย กรอบทฤษฎี และจุดมุ่งหมายในการจับภาพความลึกและความซับซ้อนของประสบการณ์ชีวิต

ข้อพิจารณาด้านระเบียบวิธี: นักวิจัยควรพิจารณาความเหมาะสมของปรากฏการณ์ที่เลือกสำหรับการสอบถามทางปรากฏการณ์วิทยา ควรเป็นประสบการณ์สดที่สามารถสำรวจในเชิงลึกผ่านวิธีการเชิงคุณภาพ เช่น การสัมภาษณ์หรือการสังเกต

สอดคล้องกับเป้าหมายการวิจัย: การคัดเลือกควรสอดคล้องกับเป้าหมายที่กว้างขึ้นของการวิจัย ซึ่งมีส่วนช่วยอย่างมีความหมายต่อความเข้าใจในแง่มุมทางสังคม จิตวิทยา หรือวัฒนธรรมที่เลือก

ความสมบูรณ์และความซับซ้อน: ปรากฏการณ์ที่เลือกเพื่อการศึกษาควรมีความสมบูรณ์และซับซ้อน เพื่อให้สามารถสำรวจประสบการณ์ส่วนตัวของผู้เข้าร่วมได้อย่างลึกซึ้ง ปรากฏการณ์นี้ควรมีศักยภาพที่จะเผยให้เห็นชั้นของความหมายและมุมมองที่หลากหลาย

ความเชื่อมโยงกับทฤษฎี: ปรากฏการณ์ที่เลือกควรเกี่ยวข้องกับกรอบทางทฤษฎีหรือมุมมองที่เป็นแนวทางในการศึกษา สิ่งนี้ทำให้มั่นใจได้ถึงสอดคล้องและความสอดคล้องระหว่างรากฐานทางทฤษฎีและประสบการณ์ชีวิตภายใต้การสอบสวน

ข้อพิจารณาด้านจริยธรรม: ควรคำนึงถึงข้อพิจารณาด้านจริยธรรม เพื่อให้มั่นใจว่าปรากฏการณ์ที่เลือกนั้นเคารพในสิทธิและความเป็นอยู่ที่ดีของผู้เข้าร่วม และปฏิบัติตามหลักปฏิบัติด้านการวิจัยด้านจริยธรรม

ดังนั้นการเลือกปรากฏการณ์อย่างรอบคอบ นักวิจัยได้กำหนดขั้นตอนสำหรับการสืบสวนเชิงปรากฏการณ์วิทยาที่มุ่งเน้นและเข้มงวด ขั้นตอนนี้ทำให้แน่ใจได้ว่าการวิเคราะห์และการพัฒนาทฤษฎีที่ตามมา มีพื้นฐานมาจากการสำรวจประสบการณ์มนุษย์ด้านที่เลือกไว้อย่างลึกซึ้งและแท้จริง

2. ทบทวนวรรณกรรม (Literature Review)

วัตถุประสงค์: วัตถุประสงค์หลักของการทบทวนวรรณกรรมคือดำเนินการตรวจสอบผลงานทางวิชาการที่มีอยู่ที่เกี่ยวข้องกับปรากฏการณ์ที่เลือกอย่างครอบคลุม ซึ่งเกี่ยวข้องกับการระบุและทบทวนบทความทางวิชาการ หนังสือ และแหล่งข้อมูลอื่นๆ ที่เกี่ยวข้องซึ่งมีส่วนช่วยให้เกิดความเข้าใจในปรากฏการณ์ที่เป็นปัญหา

เหตุผล: เหตุผลที่อยู่เบื้องหลังขั้นตอนนี้มีหลายแง่มุม ประการแรก การทบทวนวรรณกรรมช่วยให้นักวิจัยได้ทำความเข้าใจกับสถานะปัจจุบันของความรู้ในสาขานั้น ให้ข้อมูลเชิงลึกเกี่ยวกับแนวคิดหลัก วิธีการ และกรอบทางทฤษฎีที่นักวิชาการได้ใช้ในการศึกษาปรากฏการณ์ที่เลือก ประการที่สอง การทบทวนช่วยระบุทฤษฎีที่มีอยู่ซึ่งได้รับการพัฒนาเพื่ออธิบายหรือทำความเข้าใจปรากฏการณ์ ขั้นตอนนี้มีความสำคัญอย่างยิ่งต่อการกำหนดการวิจัยภายในการสนทนาทางวิชาการในวงกว้างและการทำความเข้าใจบริบททางปัญญา

การระบุช่องว่าง: หนึ่งในเป้าหมายหลักของการทบทวนวรรณกรรมคือการระบุช่องว่างหรือข้อจำกัดในองค์ความรู้ที่มีอยู่ ด้วยการประเมินการวิจัยก่อนหน้านี้อย่างมีวิจารณญาณ นักวิจัยสามารถระบุประเด็นที่ปรากฏการณ์วิทยาสามารถมีส่วนร่วมสนับสนุนอันมีคุณค่าได้ กระบวนการนี้ช่วยในการขัดเกลาคำถามการวิจัยและให้เหตุผลในการใช้ปรากฏการณ์วิทยาเป็นแนวทางที่เหมาะสมและแปลกใหม่ในการทำความเข้าใจปรากฏการณ์ที่เลือกเพิ่มเติม

การจัดแนวทางทฤษฎี: การทบทวนวรรณกรรมยังช่วยในการจัดแนวทางทฤษฎีด้วย ช่วยให้นักวิจัยสามารถระบุทฤษฎีหรือกรอบแนวคิดที่สอดคล้องกับปรากฏการณ์ที่เลือก ซึ่งเป็นรากฐานสำหรับการพัฒนากรอบทางทฤษฎีสำหรับการศึกษาเชิงปรากฏการณ์วิทยาในภายหลัง

ข้อมูลเชิงลึกด้านระเบียบวิธี: นอกจากนี้ การทบทวนวรรณกรรมยังให้ข้อมูลเชิงลึกเกี่ยวกับแนวทางระเบียบวิธีที่ใช้ในการวิจัยก่อนหน้านี้เกี่ยวกับปรากฏการณ์ที่เหมือนหรือคล้ายคลึงกัน ข้อมูลนี้จะแจ้งให้นักวิจัยทราบเกี่ยวกับทางเลือกด้านระเบียบวิธีที่มีอยู่ และช่วยในการออกแบบวิธีการวิจัยเชิงปรากฏการณ์วิทยาที่มีประสิทธิภาพ

บริบท: การทำความเข้าใจวรรณกรรมที่มีอยู่เป็นสิ่งจำเป็นสำหรับการกำหนดบริบทของปรากฏการณ์ที่เลือกภายในบริบททางวิชาการและสังคมที่กว้างขึ้น ช่วยให้นักวิจัยเห็นว่าปรากฏการณ์นี้ได้รับการศึกษาอย่างไรในสาขาวิชาและบริบทต่างๆ โดยแจ้งแนวทางของตนเองในการสอบถามเกี่ยวกับปรากฏการณ์วิทยา

ดังนั้นการทบทวนวรรณกรรมอย่างละเอียด นักวิจัยจะมีความพร้อมที่ดีกว่าในการกำหนดการศึกษาของตนภายในขอบเขตทางวิชาการในปัจจุบัน ระบุช่องว่างในความรู้ และสร้างรากฐานที่มั่นคงสำหรับขั้นตอนต่อไปของการวิจัยเชิงปรากฏการณ์วิทยา

3. ทางเลือกของแนวทางปรากฏการณ์วิทยา (Choice of Phenomenological Approach)

วัตถุประสงค์: วัตถุประสงค์หลักในขั้นตอนนี้คือเพื่อเลือกแนวทางเชิงปรากฏการณ์วิทยาที่เหมาะสมซึ่งสอดคล้องกับคำถามการวิจัยที่มีอยู่อย่างระมัดระวัง สิ่งนี้เกี่ยวข้องกับการเลือกจากแนวทางต่างๆ เช่น ปรากฏการณ์เหนือธรรมชาติ ศาสตร์ลึกลับ หรือปรากฏการณ์วิทยาอัตถิภาวนิยม โดยอิงตามรากฐานทางปรัชญาที่แตกต่างกัน

เหตุผล: เหตุผลเบื้องหลังการตัดสินใจนี้มีพื้นฐานมาจากการยอมรับว่าแนวทางปรากฏการณ์วิทยาที่แตกต่างกันนำเสนอมุมมองที่เป็นเอกลักษณ์เกี่ยวกับวิธีการเข้าถึงและตีความประสบการณ์ที่มีชีวิต ปรากฏการณ์เหนือธรรมชาติ เน้นการระบุโครงสร้างสำคัญที่อยู่เบื้องหลังประสบการณ์ ในทางกลับกัน ปรากฏการณ์วิทยา Hermeneutic มุ่งเน้นไปที่ความเข้าใจในการตีความความหมายของประสบการณ์ภายในบริบท ปรากฏการณ์วิทยาการดำรงอยู่เจาะลึกแง่มุมเชิงอัตนัยและอัตถิภาวนิยมของประสบการณ์ของมนุษย์ การเลือกแนวทางขึ้นอยู่กับลักษณะของคำถามวิจัยและความลึกซึ้งของความเข้าใจที่ต้องการ ตัวอย่างเช่น ถ้าจุดมุ่งหมายคือการเปิดเผยโครงสร้างสากลของปรากฏการณ์ แนวทางเหนือธรรมชาติก็อาจเหมาะสม หากเป้าหมายคือการเข้าใจความหมายของประสบการณ์ภายในบริบทเฉพาะ แนวทางการตีความอาจมีความเหมาะสมมากกว่า การคัดเลือกโดยเจตนาทำให้มั่นใจได้ว่าวิธีการทางปรากฏการณ์วิทยาที่เลือกนั้นสอดคล้องกับวัตถุประสงค์การวิจัยอย่างราบรื่น ซึ่งเป็นแนวทางในการรวบรวมและวิเคราะห์ข้อมูลในขั้นตอนต่อไป

ความสอดคล้องกับคำถามการวิจัย: แนวทางที่เลือกควรสอดคล้องกับคำถามหลักของการวิจัย ไม่ว่าจะเป็นการมุ่งเน้นไปที่แก่นแท้ของประสบการณ์ การตีความความหมาย หรือแง่มุมที่มีอยู่ แนวทางที่เลือกจะกลายเป็นเลนส์เชิงปรัชญาที่ใช้สำรวจคำถามการวิจัย

รากฐานทางปรัชญา: แต่ละแนวทางเชิงปรากฏการณ์วิทยามีรากฐานทางปรัชญาของตัวเอง และนักวิจัยจำเป็นต้องพิจารณาสิ่งเหล่านี้เมื่อทำการคัดเลือก การทำความเข้าใจหลักการพื้นฐานของแต่ละแนวทางจะช่วยในการชี้แจงสมมติฐานเกี่ยวกับภววิทยาและญาณวิทยาที่เป็นแนวทางในการวิจัย

ความเข้าใจเชิงลึก: ความเข้าใจเชิงลึกที่ต้องการในการวิจัยมีบทบาทสำคัญในการเลือกแนวทางเชิงปรากฏการณ์วิทยา นักวิจัยควรพิจารณาว่ามีเป้าหมายที่จะเปิดเผยโครงสร้างสากล ตีความความหมายภายในบริบทเฉพาะ หรือสำรวจมิติที่มีอยู่ของประสบการณ์ของมนุษย์

ผลกระทบด้านระเบียบวิธี: วิธีการทางปรากฏการณ์วิทยาที่แตกต่างกันมีผลกระทบต่อระเบียบวิธีในการรวบรวมและวิเคราะห์ข้อมูล แนวทางที่เลือกมีอิทธิพลต่อวิธีที่นักวิจัยมีส่วนร่วมกับผู้เข้าร่วม จัดโครงสร้างการสัมภาษณ์ และวิเคราะห์ข้อมูลเชิงคุณภาพ

ดังนั้นการปรับแนวทางปรากฏการณ์วิทยาที่เลือกให้สอดคล้องกับธรรมชาติของคำถามการวิจัย นักวิจัยจะตรวจสอบให้แน่ใจว่ามีการซักถามปรากฏการณ์ที่อยู่ระหว่างการสอบสวนอย่างสอดคล้องและมีจุดมุ่งหมาย

4. การสรรหาคูคนและการสุ่มตัวอย่าง (Recruitment and Sampling)

วัตถุประสงค์: วัตถุประสงค์หลักในระหว่างขั้นตอนการสรรหาและสุ่มตัวอย่างคือเพื่อระบุและเกณฑ์ผู้เข้าร่วมที่เคยประสบกับปรากฏการณ์นี้โดยตรงภายใต้การสอบสวน สิ่งนี้เกี่ยวข้องกับการติดต่อกับบุคคลที่สามารถเสนอข้อมูลเชิงลึกที่มีความหมายเกี่ยวกับประสบการณ์ชีวิตที่เกี่ยวข้องกับปรากฏการณ์ที่เลือก

เหตุผล: เหตุผลสำหรับวัตถุประสงค์นี้มีรากฐานมาจากลักษณะเชิงคุณภาพของการวิจัยเชิงปรากฏการณ์วิทยา ซึ่งพยายามเจาะลึกลงไปในความลึกและความสมบูรณ์ของประสบการณ์เชิงอัตวิสัย การสุ่มตัวอย่างแบบเจาะจงมักใช้ในการศึกษาเกี่ยวกับปรากฏการณ์วิทยา เนื่องจากช่วยให้นักวิจัยสามารถเลือกผู้เข้าร่วมที่มีความรู้มากมายหรือมีมุมมองที่หลากหลายเกี่ยวกับปรากฏการณ์นี้โดยเจตนา แนวทางที่กำหนดเป้าหมายนี้ช่วยให้มั่นใจได้ว่ากลุ่มตัวอย่างจะไม่สุ่ม แต่ประกอบด้วยบุคคลที่สามารถให้รายละเอียดและรายละเอียดเกี่ยวกับประสบการณ์ของตนได้ ซึ่งมีส่วนช่วยให้เกิดความเข้าใจที่ครอบคลุมมากขึ้นเกี่ยวกับปรากฏการณ์ภายใต้การสอบสวน

มุมมองที่หลากหลายและหลากหลาย: ปรากฏการณ์วิทยามีจุดมุ่งหมายเพื่อรวบรวมแก่นแท้ของประสบการณ์ และการสุ่มตัวอย่างแบบเจาะจงช่วยอำนวยความสะดวกในการคัดเลือกผู้เข้าร่วมที่มีภูมิหลังประสบการณ์ และมุมมองที่หลากหลายที่เกี่ยวข้องกับปรากฏการณ์ ความหลากหลายนี้ทำให้ข้อมูลสมบูรณ์ยิ่งขึ้นด้วยการผสมผสานหลายมิติของปรากฏการณ์ ช่วยเพิ่มความถูกต้องและความลึกของการวิเคราะห์เชิงปรากฏการณ์วิทยา

ความเข้าใจเชิงลึก: ด้วยการสรรหาคูคนที่เคยเผชิญกับปรากฏการณ์นี้โดยตรง นักวิจัยสามารถได้รับความเข้าใจที่ลึกซึ้งและแท้จริงมากขึ้นเกี่ยวกับประสบการณ์ที่มีชีวิต กลยุทธ์การสรรหาคูคนแบบกำหนดเป้าหมายนี้สอดคล้องกับเป้าหมายเชิงปรากฏการณ์ในการสำรวจความซับซ้อนและความแตกต่างที่มีอยู่ในการรับรู้และการตีความของมนุษย์

เกณฑ์การคัดเลือกผู้เข้าร่วม: นักวิจัยกำหนดเกณฑ์เฉพาะสำหรับการคัดเลือกผู้เข้าร่วมตามลักษณะที่ถือว่าเกี่ยวข้องกับคำถามการวิจัยและปรากฏการณ์ที่สนใจ เกณฑ์เหล่านี้อาจรวมถึงปัจจัยทางประชากรศาสตร์ ประสบการณ์ที่เกี่ยวข้อง หรือคุณสมบัติอื่นๆ ที่สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ของการศึกษาวิจัย

การยินยอมโดยแจ้งให้ทราบ: ข้อพิจารณาด้านจริยธรรมเป็นสิ่งสำคัญยิ่งในการสรรหาบุคลากรและการสุ่มตัวอย่าง นักวิจัยจะต้องได้รับความยินยอมจากผู้เข้าร่วม เพื่อให้มั่นใจว่าพวกเขาเข้าใจธรรมชาติของการศึกษา บทบาทของพวกเขา และผลกระทบที่อาจเกิดขึ้นจากการมีส่วนร่วมของพวกเขา

การพิจารณาความอึดอัด: นักวิจัยอาจพิจารณาแนวคิดเรื่องความอึดอัดของข้อมูล โดยที่การสรรหาบุคลากรจะดำเนินต่อไปจนกว่าจะไม่มีข้อมูลใหม่หรือข้อมูลที่เกี่ยวข้องออกมาจากผู้เข้าร่วมเพิ่มเติม สิ่งนี้ทำให้แน่ใจได้ว่าจะมีการสำรวจมิติของปรากฏการณ์นี้อย่างละเอียดถี่ถ้วน

ดังนั้นกระบวนการคัดเลือกและสุ่มตัวอย่างในการวิจัยปรากฏการณ์วิทยาได้รับแรงผลักดันจากจุดมุ่งหมายเพื่อรวบรวมความสมบูรณ์และความหลากหลายของประสบการณ์ชีวิตที่เกี่ยวข้องกับปรากฏการณ์ที่เลือก ซึ่งสอดคล้องกับธรรมชาติเชิงคุณภาพของปรากฏการณ์วิทยา

5. การเก็บรวบรวมข้อมูล (Data Collection)

วัตถุประสงค์: วัตถุประสงค์หลักในระหว่างขั้นตอนการรวบรวมข้อมูลคือเพื่อทำการสัมภาษณ์เชิงลึกหรือใช้วิธีการอื่นที่เหมาะสมเพื่อรวบรวมคำอธิบายโดยละเอียดและครอบคลุมเกี่ยวกับประสบการณ์ของผู้เข้าร่วมกับปรากฏการณ์ที่เลือก

เหตุผล: เหตุผลสำหรับวัตถุประสงค์นี้หยั่งรากลึกในแก่นแท้ของการวิจัยเชิงปรากฏการณ์วิทยา ซึ่งพยายามสำรวจและทำความเข้าใจประสบการณ์ชีวิตของบุคคลในเชิงลึก การสัมภาษณ์เชิงลึกซึ่งเป็นวิธีการที่ใช้กันทั่วไปในปรากฏการณ์วิทยา ถือเป็นเวทีสำหรับผู้เข้าร่วมในการถ่ายทอดประสบการณ์ การรับรู้ และความหมายที่เกี่ยวข้องกับปรากฏการณ์ ความสมบูรณ์และความลึกของข้อมูลที่รวบรวมมีความสำคัญอย่างยิ่งต่อการรับประกันว่าการวิเคราะห์เชิงปรากฏการณ์วิทยาที่ตามมาจะจับความแตกต่างและความซับซ้อนที่มีอยู่ในประสบการณ์ส่วนตัวของผู้เข้าร่วม

การสำรวจแบบปลายเปิด: การสัมภาษณ์เชิงลึกเปิดโอกาสให้มีการสำรวจแบบปลายเปิด ช่วยให้ผู้เข้าร่วมสามารถแสดงความคิด อารมณ์ และการสะท้อนที่เกี่ยวข้องกับปรากฏการณ์ได้อย่างอิสระ แนวทางนี้สอดคล้องกับเป้าหมายเชิงปรากฏการณ์วิทยาในการระงับอคติและอนุญาตให้ผู้เข้าร่วมเล่าประสบการณ์ของตนอย่างละเอียดและครบถ้วนโดยไม่มีอิทธิพลเกินควร

คำถามเพื่อการซักถาม: ผู้วิจัยใช้คำถามปลายเปิดที่จัดทำขึ้นอย่างพิถีพิถันเพื่อดึงคำตอบโดยละเอียดจากผู้เข้าร่วม คำถามซักถามช่วยเจาะลึกลงไปในแง่มุมเฉพาะของประสบการณ์ เผยให้เห็นชั้นของความหมาย และช่วยให้เข้าใจปรากฏการณ์ได้อย่างถ่องแท้

ความเหมาะสมของวิธีการ: แม้ว่าการสัมภาษณ์เชิงลึกเป็นวิธีการทั่วไป นักวิจัยอาจใช้วิธีการเก็บข้อมูลที่เหมาะสมอื่นๆ เช่น การสังเกตของผู้เข้าร่วม การเขียนบันทึกประจำวัน หรือการสนทนากลุ่ม ขึ้นอยู่กับ

ลักษณะของปรากฏการณ์และคำถามในการวิจัย การเลือกวิธีการได้รับแรงผลักดันจากความจำเป็นในการจับภาพปรากฏการณ์ในลักษณะองค์รวมและสมบูรณ์ตามบริบท

การสร้างควมไว้วางใจและสายสัมพันธ์: การสร้างควมสัมพันธ์ที่ไว้วางใจและเต็มไปด้วยสายสัมพันธ์กับผู้เข้าร่วมเป็นสิ่งสำคัญสำหรับการสร้างสภาพแวดล้อมที่สะดวกสบายซึ่งส่งเสริมการสื่อสารที่เปิดกว้าง ลักษณะเชิงสัมพันธ์นี้มีส่วนทำให้เกิดความถูกต้องของข้อมูลที่รวบรวมและส่งเสริมความร่วมมือในการทำงานร่วมกันระหว่างนักวิจัยและผู้เข้าร่วม

การบันทึกและจัดทำเอกสาร: การบันทึกและการจัดทำเอกสารข้อมูลอย่างละเอียด ไม่ว่าจะผ่านการบันทึกเสียง การถอดเสียง หรือบันทึกภาคสนาม ถือเป็นสิ่งสำคัญสำหรับการรักษาควมสมบูรณ์และความถูกต้องของบัญชีของผู้เข้าร่วม เอกสารที่พิถีพิถันนี้เป็นรากฐานสำหรับการวิเคราะห์เชิงปรากฏการณ์วิทยาในภายหลัง

ข้อพิจารณาด้านจริยธรรม: นักวิจัยจะต้องปฏิบัติตามหลักการทางจริยธรรมตลอดกระบวนการรวบรวมข้อมูล เพื่อให้มั่นใจว่าได้รับความยินยอม การรักษาความลับ และความเป็นอยู่ที่ดีของผู้เข้าร่วม ข้อพิจารณาด้านจริยธรรมมีส่วนทำให้เกิดความน่าเชื่อถือของการศึกษาวิจัย

ดังนั้นขั้นตอนการรวบรวมข้อมูลในการวิจัยเชิงปรากฏการณ์วิทยามีลักษณะเฉพาะคือมีความมุ่งมั่นที่จะรวบรวมคำอธิบายประสบการณ์ของผู้เข้าร่วมที่สมบูรณ์ มีรายละเอียด และฝังบริบท ซึ่งถือเป็นรากฐานที่สำคัญสำหรับการวิเคราะห์เชิงปรากฏการณ์วิทยาที่เข้มงวด

6. การถอดความและการวิเคราะห์ข้อมูล (Transcription and Data Analysis)

วัตถุประสงค์: วัตถุประสงค์หลักในระหว่างขั้นตอนการถอดเสียงและการวิเคราะห์ข้อมูลคือการถอดเสียงข้อมูลที่รวบรวมไว้อย่างถูกต้องและมีส่วนร่วมในกระบวนการวิเคราะห์ที่พิถีพิถัน

เหตุผล: เหตุผลสำหรับวัตถุประสงค์นี้อยู่ในหลักการสำคัญของการวิจัยเชิงปรากฏการณ์วิทยา โดยมีเป้าหมายเพื่อวิเคราะห์และตีความประสบการณ์ชีวิตของผู้เข้าร่วมอย่างเป็นระบบ การถอดเสียงเป็นกระบวนการแปลงบันทึกการสัมภาษณ์หรือข้อมูลอื่น ๆ ให้เป็นข้อความลายลักษณ์อักษร เพื่อให้มั่นใจว่ามีพื้นฐานที่เชื่อถือได้สำหรับการวิเคราะห์ในภายหลัง การวิเคราะห์อย่างละเอียดเกี่ยวข้องกับการแบ่งข้อมูลออกเป็นหน่วยที่มีความหมาย การระบุรูปแบบที่เกิดซ้ำ และการแยกประเด็นที่สรุปสาระสำคัญของประสบการณ์ของผู้เข้าร่วม ขั้นตอนนี้มีความสำคัญอย่างยิ่งในการแปลงข้อมูลดิบให้กลายเป็นการเล่าเรื่องที่มีโครงสร้างสอดคล้องกันและสะท้อนความลึกและความแตกต่างของปรากฏการณ์ที่อยู่ระหว่างการสอบสวน

การถอดเสียงแบบละเอียด: การถอดเสียงที่ถูกต้องและละเอียดเป็นสิ่งจำเป็นสำหรับการรักษาควมสมบูรณ์ของการแสดงออกของผู้เข้าร่วม ขั้นตอนนี้ช่วยให้มั่นใจว่าได้จับควมสมบูรณ์และความละเอียดอ่อนของสัญญาณทั้งทางวาจาและอวัจนภาษา ซึ่งช่วยให้วิเคราะห์ได้ละเอียดยิ่งขึ้น

การยึดสมมติฐาน: นักวิจัยด้านปรากฏการณ์วิทยามักจะฝึกรายการถ่ายคร่อม ซึ่งเป็นวิธีในการละทิ้งความคิดและอคติที่มีอุปาทานในระหว่างกระบวนการวิเคราะห์ ซึ่งช่วยให้สามารถตรวจสอบข้อมูลได้อย่างเป็นกลางมากขึ้น และมุ่งเน้นไปที่มุมมองของผู้เข้าร่วมโดยไม่มีอิทธิพลมากเกินไป

การลดปรากฏการณ์วิทยา: การวิเคราะห์เกี่ยวข้องกับกระบวนการที่เรียกว่าการลดปรากฏการณ์วิทยา โดยที่นักวิจัยระงับข้อสันนิษฐานและเจาะลึกข้อมูลดิบเพื่อแยกความหมายและสาระสำคัญของประสบการณ์ วิธีการลดขนาดนี้จำเป็นต่อการจับลักษณะพื้นฐานของปรากฏการณ์

การระบุหน่วยความหมาย: นักวิจัยระบุหน่วยความหมายภายในข้อมูล ซึ่งเป็นส่วนที่ถ่ายทอดแง่มุมสำคัญของประสบการณ์ของผู้เข้าร่วม สิ่งนี้เกี่ยวข้องกับกระบวนการเข้ารหัสและการจัดหมวดหมู่อย่างระมัดระวังและเป็นระบบ

การจดจำรูปแบบ: รูปแบบภายในข้อมูลเกิดขึ้นเมื่อนักวิจัยวิเคราะห์หน่วยความหมาย รูปแบบเหล่านี้อาจรวมถึงธีมที่เกิดขึ้นซ้ำๆ การเชื่อมต่อ หรือรูปแบบต่างๆ ในคำอธิบายของผู้เข้าร่วม โดยให้ข้อมูลเชิงลึกเกี่ยวกับความเหมือนกันและรูปแบบต่างๆ ภายในประสบการณ์

การแยกธีม: ธีมต่างๆ จะถูกแยกตามรูปแบบที่ระบุ ซึ่งแสดงถึงแนวคิดหรือแนวคิดที่ครอบคลุมซึ่งสรุปสาระสำคัญของปรากฏการณ์ การสังเคราะห์นี้มีความสำคัญอย่างยิ่งต่อการสร้างกรอบทางทฤษฎีที่จับความลึกและความซับซ้อนของประสบการณ์ที่มีชีวิต

วิธีเปรียบเทียบแบบคงที่: การวิเคราะห์ปรากฏการณ์วิทยามักจะใช้วิธีการเปรียบเทียบแบบคงที่ที่มีการเปรียบเทียบ เปรียบเทียบ และปรับปรุงข้อมูลอย่างต่อเนื่องตลอดกระบวนการวิเคราะห์ วิธีการทำซ้ำนี้มีส่วนช่วยในการพัฒนาการตีความที่ครอบคลุมและได้รับการสนับสนุนเป็นอย่างดี

การตรวจสอบสมาชิก: เพื่อเพิ่มความแม่นยำและความถูกต้องของการวิเคราะห์ นักวิจัยอาจมีส่วนร่วมในการตรวจสอบสมาชิก โดยที่ผู้เข้าร่วมจะได้รับเชิญให้ตรวจสอบและตรวจสอบความถูกต้องของหัวข้อที่ระบุ เพื่อให้มั่นใจว่าการตีความสอดคล้องกับประสบการณ์ของพวกเขา

ดังนั้นขั้นตอนการถอดความและการวิเคราะห์ข้อมูลในการวิจัยเชิงปรากฏการณ์วิทยาทำหน้าที่เป็นกระบวนการที่พิถีพิถันในการแปลงข้อมูลดิบให้เป็นข้อมูลเชิงลึกที่มีความหมาย ช่วยอำนวยความสะดวกในการแยกประเด็นหลักที่รวบรวมแก่นแท้ของประสบการณ์ชีวิตของผู้เข้าร่วม

7. การเข้ารหัสและการจัดหมวดหมู่ (Coding and Categorization)

วัตถุประสงค์: วัตถุประสงค์หลักในระหว่างขั้นตอนการเข้ารหัสและการแบ่งหมวดหมู่คือ เพื่อเข้ารหัสข้อมูลอย่างเป็นระบบตามธีมและรูปแบบที่เกิดขึ้นซ้ำๆ ต่อมาจึงพัฒนาหมวดหมู่ที่แสดงถึงลักษณะสำคัญของปรากฏการณ์ภายใต้การสืบสวน

เหตุผล: เหตุผลสำหรับวัตถุประสงค์นี้มีพื้นฐานอยู่บนความต้องการแนวทางที่เป็นระบบและเป็นระบบเพื่อให้เข้าใจถึงข้อมูลที่ซับซ้อนและสมบูรณ์ที่รวบรวมระหว่างการวิจัยเชิงปรากฏการณ์วิทยา การเข้ารหัสทำหน้าที่เป็นวิธีการจัดระเบียบและจัดโครงสร้างข้อมูล ช่วยให้นักวิจัยสามารถระบุและตีความกับ

หน่วยที่มีความหมายภายในชุดข้อมูลได้ กระบวนการนี้มีความสำคัญอย่างยิ่งในการแบ่งข้อมูลดิบออกเป็นองค์ประกอบที่สามารถจัดการได้ อำนวยความสะดวกในการวิเคราะห์เชิงลึกและเป็นระบบมากขึ้นเกี่ยวกับรูปแบบและประเด็นสำคัญที่ซ่อนอยู่ในประสบการณ์ชีวิตของผู้เข้าร่วม

การระบุแนวคิดหลัก: การเข้ารหัสเกี่ยวข้องกับการระบุและการตีความแนวคิดหลักหรือธีมหลักที่มีอยู่ในข้อมูล นักวิจัยศึกษาข้อมูลอย่างเป็นระบบ โดยแบ่งออกเป็นหน่วยที่มีความหมายซึ่งรวบรวมแง่มุมเฉพาะของปรากฏการณ์

การเข้ารหัสแบบเปิด: นักวิจัยอาจเริ่มต้นด้วยการเข้ารหัสแบบเปิด โดยที่โค้ดจะถูกสร้างขึ้นโดยไม่มีหมวดหมู่ที่กำหนดไว้ล่วงหน้า วิธีการนี้ทำให้เกิดความยืดหยุ่นและเปิดกว้างต่อรูปแบบและธีมที่เกิดขึ้นภายในข้อมูล

การเข้ารหัสตามแนวแกน: ในขณะที่การเขียนโค้ดดำเนินไป นักวิจัยอาจมีส่วนร่วมในการเขียนโค้ดตามแนวแกน โดยที่โค้ดจะถูกจัดระเบียบอย่างเป็นระบบและมีการสำรวจการเชื่อมต่อระหว่างโค้ดเหล่านั้น ขั้นตอนนี้มีส่วนช่วยในการพัฒนาหมวดหมู่ที่แสดงถึงธีมหรือแนวคิดที่กว้างขึ้น

การเขียนโค้ดแบบเลือกสรร: ในขั้นตอนสุดท้าย การเขียนโค้ดแบบเลือกสรรจะมุ่งเน้นไปที่การปรับปรุงและรวบรวมหมวดหมู่ โดยเน้นหัวข้อที่สำคัญที่สุดที่สรุปสาระสำคัญของประสบการณ์ของผู้เข้าร่วม กระบวนการคัดเลือกนี้มีส่วนช่วยในการพัฒนาความเข้าใจที่สอดคล้องกันและเหมาะสมยิ่งของปรากฏการณ์

การเปรียบเทียบแบบคงที่: ตลอดกระบวนการเขียนโค้ดและการจัดหมวดหมู่ มักใช้วิธีเปรียบเทียบแบบคงที่ สิ่งนี้เกี่ยวข้องกับการเปรียบเทียบข้อมูลที่เข้ารหัสใหม่กับโค้ดที่มีอยู่อย่างต่อเนื่อง เพื่อให้มั่นใจถึงความสอดคล้องและความแม่นยำในการระบุธีมและรูปแบบ

กระบวนการวนซ้ำ: การเข้ารหัสเป็นกระบวนการวนซ้ำที่เกี่ยวข้องกับการปรับแต่งและการแก้ไข นักวิจัยอาจทบทวนและปรับโค้ดและหมวดหมู่ในขณะที่การวิเคราะห์ดำเนินไป เพื่อให้สามารถนำเสนอประสบการณ์ของผู้เข้าร่วมได้ละเอียดและแม่นยำยิ่งขึ้น

กระบวนการทศน์การเข้ารหัส: ขึ้นอยู่กับลักษณะของการวิจัย นักวิจัยอาจใช้กระบวนการทศน์การเข้ารหัสที่แตกต่างกัน เช่น การเข้ารหัส in-vivo (โดยใช้ภาษาของผู้เข้าร่วมเอง) หรือการเข้ารหัสเชิงพรรณนา (การจับเนื้อหาของข้อมูล)

เครื่องมือแสดงภาพ: นักวิจัยบางคนใช้เครื่องมือแสดงภาพ เช่น แผนที่ความคิดหรือแผนภูมิเฉพาะเรื่อง เพื่อแสดงความสัมพันธ์ระหว่างรหัสและหมวดหมู่ ช่วยในการจัดระเบียบและการสังเคราะห์ข้อมูล

ดังนั้นการเขียนโค้ดและการจัดหมวดหมู่เป็นขั้นตอนสำคัญในการวิจัยเชิงปรากฏการณ์วิทยา ซึ่งเป็นแนวทางที่มีโครงสร้างในการจัดระเบียบข้อมูล และการเปิดเผยประเด็นสำคัญและรูปแบบที่เป็นพื้นฐานสำหรับความเข้าใจที่ครอบคลุมของปรากฏการณ์ที่ศึกษา

8. การระบุความคล้ายคลึงและความแตกต่าง (Identification of Commonalities and Differences)

วัตถุประสงค์: วัตถุประสงค์หลักในระหว่างการระบุสิ่งที่เหมือนกันและความแตกต่างคือการตรวจสอบข้อมูลอย่างเป็นระบบเพื่อรับรู้สาระสำคัญที่มีร่วมกัน และรับทราบการเปลี่ยนแปลงของแต่ละคนในประสบการณ์ชีวิตของผู้เข้าร่วม

เหตุผล: เหตุผลสำหรับวัตถุประสงค์นี้ยังรากลึกในเป้าหมายเชิงปรากฏการณ์วิทยาในการจับภาพทั้งแง่มุมที่เป็นสากลและความแปรผันที่เป็นเอกลักษณ์ภายในปรากฏการณ์ภายใต้การสอบสวน การระบุความคล้ายคลึงกันช่วยในการกลั่นกรองแก่นแท้ที่มีร่วมกันซึ่งก่อตัวเป็นแกนกลางของปรากฏการณ์ ซึ่งมีส่วนช่วยในการพัฒนาความเข้าใจที่ครอบคลุม ในขณะที่เดียวกัน การตระหนักถึงความแตกต่างจะเน้นถึงความแตกต่างของแต่ละบุคคลและมุมมองที่หลากหลายซึ่งจะช่วยเสริมการวิเคราะห์โดยรวม กระบวนการนี้เป็นส่วนสำคัญในการรับรองความลึกและความถูกต้องของการสำรวจเชิงปรากฏการณ์วิทยา

แก่นแท้ที่ใช้ร่วมกัน: ด้วยการระบุสิ่งที่เหมือนกัน นักวิจัยพยายามที่จะเปิดเผยแง่มุมพื้นฐานที่ปรากฏในระดับสากลในประสบการณ์ของผู้เข้าร่วม แก่นแท้ที่ใช้ร่วมกันเหล่านี้แสดงถึงองค์ประกอบหลักที่มีส่วนช่วยให้เกิดความเข้าใจร่วมกันเกี่ยวกับปรากฏการณ์นี้

ความผันแปรส่วนบุคคล: การยอมรับความแตกต่างส่วนบุคคลเกี่ยวข้องกับการตระหนักถึงวิธีเฉพาะที่ผู้เข้าร่วมตีความ รับรู้ และสัมผัสกับปรากฏการณ์ ขั้นตอนนี้จำเป็นสำหรับการถ่ายภาพมุมมองที่หลากหลายและความแตกต่างทางบริบทที่มีอยู่ในประสบการณ์ของมนุษย์

การวิเคราะห์เฉพาะเรื่อง: นักวิจัยมีส่วนร่วมในการวิเคราะห์เฉพาะเรื่องเพื่อจัดหมวดหมู่และจัดกลุ่มธีมที่ใช้ร่วมกันซึ่งตัดข้ามเรื่องราวของผู้เข้าร่วม กระบวนการนี้เกี่ยวข้องกับการจัดระเบียบข้อมูลอย่างเป็นระบบเป็นธีมที่ครอบคลุมซึ่งแสดงถึงองค์ประกอบทั่วไปในประสบการณ์ของพวกเขา

ความอ่อนไหวตามบริบท: การระบุความเหมือนกันและความแตกต่างต้องใช้แนวทางที่ละเอียดอ่อนและละเอียดอ่อนตามบริบท นักวิจัยพิจารณาบริบททางสังคม วัฒนธรรม และส่วนบุคคลในวงกว้างที่มีอิทธิพลต่อประสบการณ์ของผู้เข้าร่วม เพื่อให้แน่ใจว่าการวิเคราะห์จะไม่ง่ายเกินไปหรือทำให้เป็นภาพรวม

การวิเคราะห์เปรียบเทียบ: การวิเคราะห์เปรียบเทียบมักใช้เพื่อวางเรื่องเล่าของผู้เข้าร่วมและแยกแยะรูปแบบความคล้ายคลึงและความแตกต่าง วิธีนี้ช่วยให้นักวิจัยสามารถสำรวจว่าแง่มุมต่างๆ ของปรากฏการณ์นี้เกิดขึ้นได้อย่างไรในระดับสากล และรูปแบบต่างๆ เกิดขึ้นที่ใด

การตรวจสอบสมาชิก: เพื่อเพิ่มความถูกต้องของการวิเคราะห์ นักวิจัยอาจใช้การตรวจสอบสมาชิกโดยขอคำติชมจากผู้เข้าร่วม กระบวนการนี้เกี่ยวข้องกับการแบ่งปันความเหมือนและความแตกต่างที่ระบุกับผู้เข้าร่วมเพื่อให้แน่ใจว่าการตีความสอดคล้องกับประสบการณ์ของพวกเขา

การปรับปรุงซ้ำ: กระบวนการระบุความเหมือนกันและความแตกต่างเป็นแบบวนซ้ำ ซึ่งเกี่ยวข้องกับการปรับแต่งอย่างต่อเนื่องโดยอาศัยการวิเคราะห์และการสะท้อนอย่างต่อเนื่อง นักวิจัยทบทวนและแก้ไขการตีความของตนในขณะที่พวกเขาดำเนินการผ่านการสืบค้นเชิงปรากฏการณ์วิทยา

ความเข้าใจแบบองค์รวม: เป้าหมายสูงสุดคือการพัฒนาความเข้าใจแบบองค์รวมของปรากฏการณ์ที่รวบรวมสาระสำคัญที่มีร่วมกัน ในขณะที่เดียวกันก็เคารพและยอมรับความหลากหลายและความแตกต่างของแต่ละบุคคลที่มีอยู่ในประสบการณ์ของผู้เข้าร่วม

ดังนั้นการระบุความเหมือนกันและความแตกต่างเป็นขั้นตอนสำคัญในการวิจัยเชิงปรากฏการณ์วิทยาซึ่งมีส่วนช่วยในการพรรณนาปรากฏการณ์ภายใต้การสอบสวนอย่างละเอียดและครอบคลุม

9. การสะท้อนเชิงทฤษฎีและนามธรรม (Theoretical Reflection and Abstraction)

วัตถุประสงค์: วัตถุประสงค์หลักในระหว่างขั้นตอนการสะท้อนทางทฤษฎีและนามธรรมคือการมีส่วนร่วมในการไตร่ตรองอย่างมีวิจารณญาณ สังเคราะห์ธีมและรูปแบบที่ระบุเพื่อสรุปองค์ประกอบหลักและโครงสร้างของปรากฏการณ์

เหตุผล: เหตุผลสำหรับวัตถุประสงค์นี้มีรากฐานมาจากลักษณะการเปลี่ยนแปลงของการวิจัยเชิงปรากฏการณ์วิทยา โดยมีเป้าหมายคือการก้าวไปไกลกว่าคำอธิบายระดับผิวเผิน และเปิดเผยโครงสร้างที่ซ่อนอยู่และความหมายที่มีอยู่ในประสบการณ์ชีวิตของผู้เข้าร่วม การสะท้อนเชิงทฤษฎีเกี่ยวข้องกับการมีส่วนร่วมทางปัญญาอย่างลึกซึ้งกับข้อมูล ช่วยให้นักวิจัยสามารถถ่วงถ่วงกันแห่งปรากฏการณ์และสื่อสารได้ในรูปแบบของกรอบทางทฤษฎี กระบวนการนี้มีความสำคัญอย่างยิ่งในการยกระดับการค้นพบทางปรากฏการณ์วิทยาไปสู่ระดับนามธรรมที่สูงขึ้น ซึ่งมีมีส่วนช่วยในการพัฒนาความเข้าใจที่มีพื้นฐานทางทฤษฎีและสอดคล้องกัน

การสังเคราะห์ธีม: การสะท้อนเชิงทฤษฎีเริ่มต้นด้วยการสังเคราะห์ธีมและรูปแบบที่ระบุซึ่งได้มาจากข้อมูล นักวิจัยสะท้อนถึงความสัมพันธ์ระหว่างประเด็นเหล่านี้ โดยพิจารณาว่าสิ่งเหล่านี้เชื่อมโยงกันและมีส่วนทำให้เกิดความเข้าใจที่ครอบคลุมของปรากฏการณ์นี้อย่างไร

การสรุปองค์ประกอบหลัก: ด้วยการใช้นามธรรม นักวิจัยได้ก้าวไปไกลกว่าประสบการณ์เฉพาะของแต่ละบุคคลเพื่อระบุองค์ประกอบหลักและโครงสร้างที่กำหนดแก่นแท้ของปรากฏการณ์ ขั้นตอนนี้เกี่ยวข้องกับการถ่วงถ่วงประเด็นสำคัญและเป็นพื้นฐานที่สุดที่จับธรรมชาติของปรากฏการณ์

การพัฒนากรอบทางทฤษฎี: ข้อมูลเชิงลึกที่ได้จากการสะท้อนทางทฤษฎีมีส่วนช่วยในการพัฒนากรอบทางทฤษฎีที่หล่อหลอมความเข้าใจที่สังเคราะห์ขึ้นของปรากฏการณ์ กรอบการทำงานนี้ทำหน้าที่เป็นช่องทางในการตีความซึ่งสามารถเข้าใจปรากฏการณ์ได้อย่างครอบคลุม

การกำหนดกรอบความคิดของความสัมพันธ์: การสะท้อนเชิงทฤษฎีเกี่ยวข้องกับการกำหนดกรอบความคิดความสัมพันธ์ระหว่างองค์ประกอบที่เป็นนามธรรม นักวิจัยสำรวจว่าองค์ประกอบต่างๆ เกี่ยวข้องกันอย่างไร โดยก่อให้เกิดโครงสร้างทางทฤษฎีที่เชื่อมโยงและเชื่อมโยงกัน ซึ่งจะอธิบายพลวัตของปรากฏการณ์

การบูรณาการความรู้ที่มีอยู่: การสะท้อนเชิงทฤษฎียังรวมถึงการบูรณาการสิ่งที่ค้นพบเข้ากับความรู้ และทฤษฎีที่มีอยู่ในสาขานั้นด้วย นักวิจัยพิจารณาว่าความเข้าใจเชิงปรากฏการณ์วิทยาของพวกเขามีส่วนช่วย ทำทนาย หรือขยายกรอบทางทฤษฎีที่มีอยู่อย่างไร เพื่อส่งเสริมความเข้าใจในวงกว้างของปรากฏการณ์นี้

กระบวนการวนซ้ำ: การพัฒนากรอบทฤษฎีเป็นกระบวนการวนซ้ำ ซึ่งเกี่ยวข้องกับการปรับปรุงและ แก้ไขอย่างต่อเนื่อง นักวิจัยกลับมาทบทวนและปรับปรุงแนวความคิดของตนโดยอาศัยการไตร่ตรอง คำติชม และการวิเคราะห์เพิ่มเติมอย่างต่อเนื่อง

สอดคล้องกับคำถามการวิจัย: การสะท้อนเชิงทฤษฎีช่วยให้มั่นใจว่าสอดคล้องกับคำถามและ วัตถุประสงค์การวิจัยดั้งเดิม นักวิจัยพิจารณาว่ากรอบทางทฤษฎีที่พัฒนาขึ้นสามารถตอบคำถามเบื้องต้นได้ อย่างมีประสิทธิภาพหรือไม่ และให้การตีความปรากฏการณ์ที่มีประสิทธิภาพหรือไม่

การมีส่วนร่วมในความรู้: ขั้นตอนนี้มีส่วนช่วยในการพัฒนาความรู้ในสาขานี้โดยนำเสนอมุมมองทาง ทฤษฎีที่นอกเหนือไปจากคำอธิบายเท่านั้น นามธรรมเชิงทฤษฎีระดับการศึกษาปรากฏการณ์วิทยาไปสู่ ระดับทั่วไปที่สามารถให้ข้อมูลการวิจัยในอนาคตและนำไปสู่วาทกรรมทางวิชาการในวงกว้าง

ดังนั้นการไตร่ตรองทางทฤษฎีและนามธรรมถือเป็นขั้นตอนสำคัญในการวิจัยเชิงปรากฏการณ์วิทยา ซึ่ง ช่วยให้นักวิจัยสามารถถ่วงถ่วงกันแห่งปรากฏการณ์และแสดงอย่างชัดเจนในรูปแบบของกรอบทาง ทฤษฎีที่พัฒนาความเข้าใจและก่อให้เกิดความรู้ทางทฤษฎี

10. การสร้างทฤษฎีเบื้องต้น (Constructing a Preliminary Theory)

วัตถุประสงค์: วัตถุประสงค์หลักระหว่างการสร้างทฤษฎีเบื้องต้นคือเพื่อพัฒนากรอบทางทฤษฎีที่ แสดงแนวคิดหลัก ความสัมพันธ์ และโครงสร้างที่ได้มาจากการวิเคราะห์เชิงปรากฏการณ์วิทยา

เหตุผล: เหตุผลสำหรับวัตถุประสงค์นี้มีพื้นฐานมาจากลักษณะการเปลี่ยนแปลงของการวิจัยเชิง ปรากฏการณ์วิทยา โดยมีเป้าหมายเพื่อย้ายจากประสบการณ์ที่หลากหลายของแต่ละบุคคลไปสู่ความเข้าใจที่ เป็นนามธรรมและสามารถสรุปได้ทั่วไปของปรากฏการณ์นี้ การสร้างทฤษฎีเบื้องต้นเกี่ยวข้องกับการสังเคราะห์ ข้อมูลเชิงลึกที่ได้รับผ่านการวิเคราะห์เชิงปรากฏการณ์วิทยาให้เป็นกรอบการทำงานที่สอดคล้องกันและมี โครงสร้าง กรอบการทำงานนี้แสดงให้เห็นแก่นแท้ของปรากฏการณ์ตามที่บุคคลมีประสบการณ์ โดยให้เลนส์ ทางทฤษฎีที่สามารถเข้าใจความซับซ้อนและความลึกของปรากฏการณ์ได้อย่างครอบคลุม

การสังเคราะห์แนวคิด: นักวิจัยมีส่วนร่วมในการสังเคราะห์แนวคิดหลักและความสัมพันธ์ที่ระบุใน ระหว่างการวิเคราะห์เชิงปรากฏการณ์ สิ่งนี้เกี่ยวข้องกับการจัดระเบียบและบูรณาการองค์ประกอบเหล่านี้เข้า กับกรอบแนวคิดที่รวบรวมแก่นแท้ของปรากฏการณ์

การเชื่อมโยงแนวคิดหลัก: ทฤษฎีเบื้องต้นเชื่อมโยงแนวคิดหลักที่เกิดจากการสำรวจเชิงปรากฏการณ์ วิทยา แนวคิดเหล่านี้ไม่ได้เป็นเพียงคำอธิบายเท่านั้น แต่เป็นตัวแทนขององค์ประกอบพื้นฐานที่กำหนด ปรากฏการณ์ที่เป็นปัญหา

การทำแผนที่ความสัมพันธ์: การสร้างทฤษฎีเกี่ยวข้องกับการทำแผนที่ความสัมพันธ์ระหว่างแนวคิดที่ระบุ นักวิจัยสำรวจว่าแนวคิดเหล่านี้มีปฏิสัมพันธ์และมีอิทธิพลต่อกันอย่างไร โดยให้ความเข้าใจที่ละเอียดยิ่งขึ้นเกี่ยวกับพลวัตภายในปรากฏการณ์

กรอบโครงสร้าง: ทฤษฎีเบื้องต้นยังสรุปกรอบโครงสร้างของปรากฏการณ์ด้วย ซึ่งรวมถึงการจัดระเบียบแนวคิดตามลำดับขั้นและการระบุโครงสร้างหลักที่นำไปสู่การทำความเข้าใจโดยรวมเกี่ยวกับธรรมชาติของปรากฏการณ์

การต่อสายดินเชิงประจักษ์: แม้ว่าจะเป็นนามธรรม แต่ทฤษฎีเบื้องต้นยังคงมีพื้นฐานอยู่ในข้อมูลเชิงประจักษ์ที่รวบรวมระหว่างการศึกษาเชิงปรากฏการณ์วิทยา โครงสร้างทางทฤษฎีเชื่อมโยงกลับไปยังประสบการณ์ชีวิตของผู้เข้าร่วม เพื่อให้มั่นใจว่าทฤษฎีสะท้อนความเป็นจริงของปรากฏการณ์ตามที่แต่ละบุคคลมีประสบการณ์

ลักษณะทั่วไปและความเฉพาะเจาะจง: ทฤษฎีที่สร้างขึ้นจะสร้างความสมดุลระหว่างลักษณะทั่วไปและความเฉพาะเจาะจง โดยจะรวบรวมสาระสำคัญที่ครอบคลุมของปรากฏการณ์ ในขณะที่เดียวกันก็รับทราบและคำนึงถึงความแปรผันและความแตกต่างของแต่ละบุคคลที่ระบุในระหว่างการวิเคราะห์เชิงปรากฏการณ์วิทยา

ข้อเสนอทางทฤษฎี: ทฤษฎีเบื้องต้นอาจรวมถึงข้อเสนอทางทฤษฎีที่แสดงความสัมพันธ์และผลลัพธ์ที่คาดหวังตามแนวคิดที่ระบุ ข้อเสนอเหล่านี้เป็นแนวทางการวิจัยในอนาคตและเป็นพื้นฐานสำหรับการพัฒนาทางทฤษฎีเพิ่มเติม

การปรับแต่งผ่านการวนซ้ำ: การสร้างทฤษฎีเบื้องต้นเป็นกระบวนการวนซ้ำ ซึ่งเกี่ยวข้องกับการปรับแต่งอย่างต่อเนื่องโดยอิงจากผลตอบรับ การไตร่ตรองเพิ่มเติม และการวิเคราะห์เพิ่มเติม นักวิจัยกลับมาทบทวนและปรับทฤษฎีเพื่อให้แน่ใจว่าทฤษฎีนี้สามารถแสดงถึงความซับซ้อนของปรากฏการณ์ได้อย่างแม่นยำ

การมีส่วนร่วมในความรู้: การสร้างทฤษฎีเบื้องต้นมีส่วนช่วยในการพัฒนาความรู้โดยการจัดทำกรอบทางทฤษฎีที่สังเคราะห์และขยายความเข้าใจนอกเหนือจากการค้นพบในทันทีของการศึกษาเชิงปรากฏการณ์วิทยา เป็นพื้นฐานสำหรับการวิจัยในอนาคตและการพัฒนาทางทฤษฎีในสาขานี้

ดังนั้น การสร้างทฤษฎีเบื้องต้นเป็นขั้นตอนสำคัญในการวิจัยเชิงปรากฏการณ์วิทยา ซึ่งแสดงถึงจุดสุดยอดของกระบวนการวิเคราะห์ และจัดให้มีกรอบทางทฤษฎีที่เชื่อมโยงกันแท้ของปรากฏการณ์ตามที่แต่ละบุคคลมีประสบการณ์

11. การตรวจสอบสมาชิก (Member Checking)

วัตถุประสงค์: วัตถุประสงค์หลักในระหว่างขั้นตอนการตรวจสอบสมาชิกคือการแบ่งปันทฤษฎีเบื้องต้นกับผู้เข้าร่วม เพื่อค้นหาข้อขัดแย้งและการตรวจสอบความถูกต้อง

เหตุผล: เหตุผลในการตรวจสอบของสมาชิกอยู่ที่ความมุ่งมั่นในการเพิ่มความถูกต้องและความน่าเชื่อถือของการศึกษาเชิงปรากฏการณ์วิทยา การตรวจสอบสมาชิกเกี่ยวข้องกับการนำเสนอทฤษฎีที่สร้างขึ้น

แก่ผู้เข้าร่วมและเชิญชวนให้พวกเขาให้ข้อเสนอแนะ การแก้ไข หรือข้อมูลเชิงลึกเพิ่มเติม กระบวนการทำซ้ำนี้ทำให้มั่นใจได้ว่าทฤษฎีจะนำเสนอประสบการณ์ มุมมอง และความแตกต่างของผู้เข้าร่วมอย่างถูกต้อง ซึ่งจะช่วยเสริมสร้างความน่าเชื่อถือโดยรวมของการศึกษาวิจัยนี้

การตรวจสอบความถูกต้องของการตีความ: การตรวจสอบสมาชิกทำหน้าที่เป็นรูปแบบหนึ่งของการตรวจสอบความถูกต้องสำหรับการตีความและโครงสร้างที่พัฒนาขึ้นระหว่างการวิเคราะห์เชิงปรากฏการณ์วิทยา ด้วยการให้ผู้เข้าร่วมในกระบวนการตรวจสอบมีส่วนร่วม นักวิจัยพยายามที่จะยืนยันว่าทฤษฎีสอดคล้องกับประสบการณ์ชีวิตของพวกเขา และรวบรวมความแตกต่างที่ระบุในการรวบรวมข้อมูลเบื้องต้น

การชี้แจงการตีความที่ผิด: ผู้เข้าร่วมจะได้รับโอกาสในการชี้แจงการตีความที่ผิดหรือความไม่ถูกต้องในทฤษฎีที่สร้างขึ้น ความคิดเห็นนี้มีคุณค่าในการปรับปรุงทฤษฎีและแก้ไขความคลาดเคลื่อนใดๆ ที่อาจเกิดขึ้นในระหว่างกระบวนการวิเคราะห์

การรับรองเสียงของผู้เข้าร่วม: การตรวจสอบของสมาชิกทำให้มั่นใจได้ว่าเสียงของผู้เข้าร่วมจะถูกนำเสนออย่างแท้จริงในกรอบทางทฤษฎี วิธีการทำงานร่วมกันนี้เคารพการสร้างองค์ความรู้ร่วมกันระหว่างนักวิจัยและผู้เข้าร่วม โดยยอมรับว่าผู้เข้าร่วมเป็นผู้มีส่วนร่วมในกระบวนการวิจัย

การพิจารณาด้านจริยธรรม: การแสวงหาคำติชมของผู้เข้าร่วมถือเป็นหลักปฏิบัติทางจริยธรรมที่เคารพสิทธิของพวกเขาที่จะมีส่วนร่วมในการตีความประสบการณ์ของตนเอง ส่งเสริมความโปร่งใสและรับทราบลักษณะการทำงานร่วมกันของความพยายามในการวิจัย

ความน่าเชื่อถือที่เพิ่มขึ้น: การตรวจสอบของสมาชิกมีส่วนทำให้เกิดความน่าเชื่อถือโดยรวมของการศึกษาโดยจัดให้มีการตรวจสอบเพิ่มเติมอีกชั้นหนึ่ง ช่วยลดอคติของนักวิจัยที่อาจเกิดขึ้นและทำให้แน่ใจว่าทฤษฎีสะท้อนถึงมุมมองที่หลากหลายและเป็นของแท้ของผู้เข้าร่วม

การปรับปรุงซ้ำ: จากผลตอบรับที่ได้รับระหว่างการตรวจสอบสมาชิก นักวิจัยอาจจำเป็นต้องปรับปรุงทฤษฎีเบื้องต้นซ้ำๆ กระบวนการนี้เกี่ยวข้องกับการทบทวนและปรับทฤษฎีเพื่อรวมข้อมูลเชิงลึกของผู้เข้าร่วม ช่วยเพิ่มความแม่นยำและความลึกโดยรวมของกรอบทฤษฎีขั้นสุดท้าย

การสื่อสารข้อค้นพบ: การตรวจสอบสมาชิกยังทำหน้าที่เป็นรูปแบบหนึ่งของการสื่อสาร โดยปิดวงจรคำติชมระหว่างนักวิจัยและผู้เข้าร่วม เป็นโอกาสสำหรับผู้เข้าร่วมในการทำความเข้าใจว่าการมีส่วนร่วมของพวกเขา มีอิทธิพลต่อทฤษฎีที่พัฒนาไปอย่างไรและผลกระทบในวงกว้างของการวิจัย

เอกสารประกอบข้อติชม: นักวิจัยบันทึกข้อติชมที่ได้รับระหว่างการตรวจสอบสมาชิก รวมถึงการปรับเปลี่ยนทฤษฎีตามข้อมูลของผู้เข้าร่วม เอกสารนี้มีส่วนช่วยให้กระบวนการวิจัยมีความโปร่งใสและตรวจสอบได้

ดังนั้นการตรวจสอบสมาชิกเป็นขั้นตอนสำคัญในการวิจัยเชิงปรากฏการณ์วิทยา ส่งเสริมความสัมพันธ์ในการทำงานร่วมกันและให้ความเคารพระหว่างนักวิจัยและผู้เข้าร่วม และรับประกันความถูกต้องและความถูกต้องของกรอบทางทฤษฎีที่สร้างขึ้น

12. การปรับแต่งและการทบทวนซ้ำ (Refinement and Iteration)

วัตถุประสงค์: วัตถุประสงค์หลักในระหว่างขั้นตอนการปรับปรุงและการวนซ้ำคือการปรับปรุงทฤษฎีเบื้องต้นอย่างต่อเนื่องโดยอิงตามผลตอบรับจากผู้เข้าร่วมและการวิเคราะห์เพิ่มเติม

เหตุผล: เหตุผลสำหรับการปรับแต่งและการวนซ้ำนั้นมีพื้นฐานมาจากธรรมชาติของการวิจัยเชิงคุณภาพที่มีพลวัตและมีการพัฒนา โดยเฉพาะอย่างยิ่งในด้านปรากฏการณ์วิทยา วิทยานิพนธ์นี้รับทราบว่าทฤษฎีเบื้องต้นอยู่ในระหว่างดำเนินการและสามารถปรับปรุงได้ผ่านการพิจารณาอย่างถี่ถ้วน การไตร่ตรอง และการทำงานร่วมกันอย่างต่อเนื่อง การปรับปรุงซ้ำช่วยให้แน่ใจว่าทฤษฎีได้รับการปรับปรุงอย่างต่อเนื่องจนกว่าจะจับสาระสำคัญของปรากฏการณ์ภายใต้การตรวจสอบได้อย่างแม่นยำ โดยผสมผสานข้อมูลเชิงลึกอันมีค่าที่ได้รับระหว่างการตรวจสอบสมาชิกและการวิเคราะห์ในภายหลัง

การบูรณาการผลตอบรับ: นักวิจัยจะบูรณาการผลตอบรับที่ได้รับจากผู้เข้าร่วมอย่างเป็นระบบระหว่างการตรวจสอบสมาชิกในทฤษฎีเบื้องต้น ซึ่งอาจเกี่ยวข้องกับการตัดแปลง ชี้แจง หรือขยายองค์ประกอบบางอย่างเพื่อจัดการกับข้อมูลเชิงลึกของผู้เข้าร่วม และรับประกันการนำเสนอประสบการณ์ของพวกเขาได้แม่นยำยิ่งขึ้น

การชี้แจงความคลุมเครือ: ความคลุมเครือหรือความไม่แน่นอนใด ๆ ที่ระบุในทฤษฎีเบื้องต้นได้รับการแก้ไขในระหว่างกระบวนการปรับแต่ง นักวิจัยพยายามที่จะชี้แจงแนวคิด ความสัมพันธ์ หรือโครงสร้างเพื่อเพิ่มความชัดเจนโดยรวมและความสอดคล้องของกรอบทางทฤษฎี

การวิเคราะห์เพิ่มเติม: นอกเหนือจากผลตอบรับของผู้เข้าร่วม การปรับแต่งและการวนซ้ำยังเกี่ยวข้องกับการวิเคราะห์ข้อมูล วรรณกรรม หรือแหล่งข้อมูลเพิ่มเติมใดๆ ที่อาจช่วยให้เข้าใจปรากฏการณ์นี้ได้อย่างลึกซึ้งยิ่งขึ้น การวิเคราะห์อย่างต่อเนื่องนี้ช่วยให้นักวิจัยค้นพบความแตกต่าง รูปแบบ หรือมิติที่อาจไม่ได้รับการสำรวจอย่างสมบูรณ์ในระยะเริ่มแรก

สอดคล้องกับวัตถุประสงค์การวิจัย: กระบวนการปรับแต่งช่วยให้มั่นใจว่าสอดคล้องกับวัตถุประสงค์และคำถามการวิจัยดั้งเดิม นักวิจัยกลับมาทบทวนการสอบถามเบื้องต้น เพื่อให้แน่ใจว่าทฤษฎีที่พัฒนาขึ้นยังคงเป็นจริงต่อวัตถุประสงค์และขอบเขตของการศึกษาเชิงปรากฏการณ์วิทยา

การเพิ่มประสิทธิภาพของการเชื่อมโยงกันทางทฤษฎี: การปรับแต่งแบบวนซ้ำมีส่วนช่วยในการเพิ่มประสิทธิภาพของการเชื่อมโยงกันทางทฤษฎี นักวิจัยประเมินความสอดคล้องเชิงตรรกะของทฤษฎีอย่างมีวิจารณญาณ โดยตรวจสอบว่าแนวคิดต่างๆ เกี่ยวข้องกันและมีส่วนทำให้เกิดความเข้าใจที่ครอบคลุมของปรากฏการณ์อย่างไร

การบูรณาการข้อมูลเชิงลึกใหม่: ในขณะที่นักวิจัยได้รับข้อมูลเชิงลึกใหม่ตลอดกระบวนการปรับปรุงและทำซ้ำ ข้อมูลเชิงลึกเหล่านี้จะถูกรวมเข้ากับทฤษฎีที่กำลังพัฒนา การบูรณาการแบบไดนามิกนี้ช่วยให้ทฤษฎีเติบโตและปรับตัวตามมุมมองและความเข้าใจที่เกิดขึ้นใหม่

การทบทวนวรรณกรรม: นักวิจัยอาจดำเนินการทบทวนวรรณกรรมที่เกี่ยวข้องอย่างละเอียดในระหว่างขั้นตอนนี้เพื่อให้แน่ใจว่ากรอบทางทฤษฎีนั้นอยู่ในวาทกรรมทางวิชาการที่กว้างขึ้น การทบทวนนี้ช่วยให้ให้นักวิจัยกำหนดบริบทของการค้นพบของตนและมีส่วนสนับสนุนความรู้ที่มีอยู่อย่างมีความหมาย

เอกสารที่โปร่งใส: กระบวนการปรับแต่งและการวนซ้ำได้รับการบันทึกไว้อย่างโปร่งใส นักวิจัยเก็บบันทึกการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นกับทฤษฎี สาเหตุของการเปลี่ยนแปลงเหล่านี้ และผลกระทบต่อความเข้าใจโดยรวมของปรากฏการณ์ เอกสารนี้มีส่วนช่วยให้กระบวนการวิจัยมีความโปร่งใสและความเข้มงวด

การตรวจสอบขั้นสุดท้าย: ทฤษฎีที่ได้รับการปรับปรุงจะผ่านกระบวนการตรวจสอบขั้นสุดท้ายเพื่อให้มั่นใจว่าจะสะท้อนประสบการณ์ของผู้เข้าร่วมได้อย่างถูกต้องและสอดคล้องกับเป้าหมายที่ครอบคลุมของการศึกษาเชิงปรากฏการณ์วิทยา

ดังนั้นการปรับแต่งและการวนซ้ำเป็นองค์ประกอบสำคัญของกระบวนการวิจัยเชิงปรากฏการณ์วิทยา ซึ่งช่วยให้สามารถปรับปรุงและพัฒนากรอบทฤษฎีได้อย่างต่อเนื่องจนกว่าจะสามารถรวบรวมสาระสำคัญของปรากฏการณ์ที่ศึกษาได้อย่างแม่นยำและครอบคลุม

13. บริบทและลักษณะทั่วไป (Contextualization and Generalization)

วัตถุประสงค์: วัตถุประสงค์หลักในระหว่างขั้นตอนการกำหนดบริบทและการวางนัยทั่วไปคือเพื่อพิจารณาบริบทที่กว้างขึ้นซึ่งปรากฏการณ์นี้เกิดขึ้น และสำรวจศักยภาพในการนำไปประยุกต์ใช้หรือความสามารถในการสรุปทั่วไปของทฤษฎี

เหตุผล: เหตุผลสำหรับวัตถุประสงค์นี้มีพื้นฐานมาจากการรับรู้ที่ปรากฏการณ์ไม่ได้มีอยู่อย่างโดดเดี่ยว แต่ได้รับอิทธิพลจากปัจจัยบริบทที่กว้างขึ้น บริบทเกี่ยวข้องกับการทำความเข้าใจสภาพแวดล้อม วัฒนธรรม สังคม และประวัติศาสตร์ที่เป็นตัวกำหนดปรากฏการณ์ ลักษณะทั่วไปในบริบทนี้ หมายถึงการสำรวจขอบเขตที่ทฤษฎีที่พัฒนาแล้วอาจนำไปใช้กับบริบทหรือประชากรที่คล้ายคลึงกัน ด้วยการวางทฤษฎีไว้ในกรอบที่กว้างขึ้น นักวิจัยมุ่งหวังที่จะปรับปรุงความแข็งแกร่งและความเกี่ยวข้องของการค้นพบของพวกเขา

การสำรวจปัจจัยทางบริบท: นักวิจัยเจาะลึกปัจจัยทางบริบทที่เกี่ยวข้องกับปรากฏการณ์ โดยพิจารณาว่าองค์ประกอบด้านสิ่งแวดล้อม วัฒนธรรม และประวัติศาสตร์อาจส่งผลกระทบต่อประสบการณ์ของแต่ละบุคคลอย่างไร การสำรวจนี้ให้ความเข้าใจที่ครอบคลุมมากขึ้นเกี่ยวกับการฝังตัวของปรากฏการณ์ภายในบริบทเฉพาะ

ความอ่อนไหวทางวัฒนธรรม: บริบทเกี่ยวข้องกับความอ่อนไหวทางวัฒนธรรม โดยตระหนักถึงอิทธิพลของบรรทัดฐาน ค่านิยม และแนวปฏิบัติทางวัฒนธรรมที่มีต่อปรากฏการณ์ นักวิจัยพิจารณาว่าปัจจัยทางวัฒนธรรมอาจกำหนดประสบการณ์ของผู้เข้าร่วมและมีอิทธิพลต่อการประยุกต์ใช้ทฤษฎีในสภาพแวดล้อมทางวัฒนธรรมที่หลากหลายได้อย่างไร

การระบุคุณลักษณะเฉพาะ: นักวิจัยระบุคุณลักษณะเฉพาะภายในบริบทที่อาจมีส่วนทำให้เกิดอิทธิพลรูปแบบเฉพาะในการวิเคราะห์เชิงปรากฏการณ์วิทยา การระบุตัวตนนี้ช่วยในการปรับปรุงทฤษฎีเพื่ออธิบายความแตกต่างเฉพาะบริบท

การประเมินการบังคับใช้: นักวิจัยประเมินศักยภาพในการนำไปประยุกต์ใช้ของทฤษฎีนอกเหนือจากบริบทเฉพาะของการศึกษา สิ่งนี้เกี่ยวข้องกับการพิจารณาว่าแนวคิดและความสัมพันธ์ที่ระบุมีความเกี่ยวข้องกับสภาพแวดล้อมอื่นหรือในกลุ่มประชากรที่แตกต่างกัน

การระบุข้อจำกัด: ในระหว่างกระบวนการกำหนดบริบทและการวางนัยทั่วไป นักวิจัยยังระบุข้อจำกัดและข้อจำกัดที่อาจเกิดขึ้นของทฤษฎีด้วย ซึ่งรวมถึงการรับรู้ปัจจัยที่อาจจำกัดความสามารถในการถ่ายโอนข้อค้นพบไปยังบริบทที่หลากหลาย

การวิเคราะห์เปรียบเทียบ: การวิเคราะห์เปรียบเทียบอาจใช้เพื่อเปรียบเทียบปัจจัยเชิงบริบทของปรากฏการณ์ที่ศึกษากับปรากฏการณ์ที่คล้ายคลึงกันในสภาพแวดล้อมที่แตกต่างกัน การวิเคราะห์นี้ช่วยในการทำความเข้าใจความเหมือนกันและความแปรผันของบริบท

การพัฒนากรอบบริบท: นักวิจัยอาจพัฒนากรอบบริบทที่เชื่อมโยงการทำงานร่วมกันระหว่างองค์ประกอบทางทฤษฎีที่ระบุและปัจจัยทางบริบทที่กว้างขึ้น กรอบการทำงานนี้ช่วยเพิ่มความลึกทางทฤษฎีและความจำเพาะของการศึกษา

การสื่อสารข้อมูลเชิงลึกตามบริบท: ข้อมูลเชิงลึกที่ได้รับจากการสร้างบริบทจะได้รับการสื่อสารอย่างโปร่งใสในผลการวิจัย นักวิจัยชี้แจงว่าปัจจัยเชิงบริบทมีอิทธิพลต่อการพัฒนาทฤษฎีอย่างไร และรับทราบถึงความแปรผันที่อาจเกิดขึ้นในบริบทที่ต่างกัน

การพิจารณาด้านจริยธรรม: การพิจารณาด้านจริยธรรมมีบทบาทสำคัญในการกำหนดบริบท โดยเฉพาะอย่างยิ่งในการรับรู้และเคารพความหลากหลายของประสบการณ์ของมนุษย์ นักวิจัยตรวจสอบให้แน่ใจว่าการตีความและลักษณะทั่วไปของตนมีความถูกต้องตามหลักจริยธรรมและให้ความเคารพในวัฒนธรรม

การสะท้อนความสามารถในการถ่ายโอนได้: นักวิจัยสะท้อนถึงความสามารถในการถ่ายโอนทฤษฎีไปยังการตั้งค่าอื่นๆ สิ่งนี้เกี่ยวข้องกับการพิจารณาขอบเขตที่ทฤษฎีสามารถนำไปใช้และปรับให้เข้ากับบริบทที่แตกต่างกันได้โดยไม่สูญเสียแก่นแท้ของทฤษฎี

ดังนั้นการกำหนดบริบทและการวางนัยทั่วไปในการวิจัยเชิงปรากฏการณ์วิทยาเกี่ยวข้องกับการสำรวจบริบทที่กว้างขึ้นโดยรอบปรากฏการณ์ที่ศึกษาอย่างละเอียดถี่ถ้วน และการประเมินความสามารถในการนำไปประยุกต์ใช้ที่เป็นไปได้ของทฤษฎีในสภาพแวดล้อมที่หลากหลาย

14. การจัดทำเอกสารประกอบและการรายงาน (Documentation and Reporting)

วัตถุประสงค์: วัตถุประสงค์หลักในระหว่างขั้นตอนการจัดทำเอกสารและการรายงานคือการจัดทำเอกสารกรอบทฤษฎีขั้นสุดท้ายและรายงานผลการค้นพบอย่างชัดเจนและครอบคลุม

เหตุผล: เหตุผลสำหรับวัตถุประสงค์นี้มีรากฐานมาจากหลักการของความโปร่งใส ความน่าเชื่อถือ และการสื่อสารทางวิชาการ เอกสารและการรายงานที่มีประสิทธิภาพช่วยให้แน่ใจว่ากระบวนการวิจัยและผลลัพธ์ได้รับการถ่ายทอดไปยังชุมชนวิชาการและผู้มีส่วนได้ส่วนเสียอื่น ๆ อย่างชัดเจน การให้คำอธิบาย ใบเสนอราคา และตัวอย่างที่หลากหลายสนับสนุนทฤษฎีที่พัฒนาขึ้น และเพิ่มความน่าเชื่อถือและความโปร่งใสของการวิจัยเชิงปรากฏการณ์วิทยา

การนำเสนอแบบมีโครงสร้าง: นักวิจัยจัดโครงสร้างการนำเสนอกรอบทฤษฎีขั้นสุดท้ายในลักษณะที่ชัดเจนและเป็นระเบียบ ซึ่งรวมถึงโครงสร้างที่เป็นระบบของแนวคิดหลัก ความสัมพันธ์ และโครงสร้างที่เกิดจากการวิเคราะห์เชิงปรากฏการณ์วิทยา

การรวมเสียงของผู้เข้าร่วม: เอกสารทางทฤษฎีรวมเอาเสียงของผู้เข้าร่วมผ่านการใส่คำอธิบายที่หลากหลาย คำพูดโดยตรง และตัวอย่าง สิ่งนี้ทำให้มั่นใจได้ว่าทฤษฎีที่พัฒนาขึ้นนั้นมีพื้นฐานมาจากประสบการณ์และมุมมองของผู้ที่มีส่วนร่วมในการวิจัย

คำอธิบายแบบหนา: คำอธิบายแบบหนาให้รายละเอียดและเหมาะสมยิ่งของปรากฏการณ์และทฤษฎีที่พัฒนาขึ้น นักวิจัยก้าวไปไกลกว่าคำอธิบายแบบผิวเผิน โดยนำเสนอความเข้าใจอย่างลึกซึ้งเกี่ยวกับความซับซ้อนและความซับซ้อนที่มีอยู่ในประสบการณ์ของผู้เข้าร่วม

ใบเสนอราคาและตัวอย่าง: ใบเสนอราคาโดยตรงจากผู้เข้าร่วมและตัวอย่างประสบการณ์ของพวกเขาจะถูกยกให้เป็นเอกสารทางทฤษฎี การปฏิบัตินี้ช่วยเพิ่มความถูกต้องและความสดใสให้กับการนำเสนอ ช่วยให้ผู้อ่านเชื่อมโยงกับความเป็นจริงที่มีชีวิตของผู้เข้าร่วมการศึกษา

การบูรณาการข้อค้นพบ: เอกสารนี้ได้รวมข้อค้นพบของการวิเคราะห์เชิงปรากฏการณ์วิทยาเข้ากับกรอบทฤษฎีขั้นสุดท้าย นักวิจัยได้ชี้แจงว่าธีม รูปแบบ และโครงสร้างที่ระบุมีส่วนช่วยให้เข้าใจปรากฏการณ์โดยรวมได้อย่างไร

บริบทของทฤษฎี: กรอบทฤษฎีได้รับบริบทภายในวาทกรรมทางวิชาการที่กว้างขึ้น นักวิจัยระบุสิ่งที่ค้นพบในวรรณกรรมที่มีอยู่ โดยอภิปรายว่าทฤษฎีที่พัฒนาขึ้นมีส่วนช่วย ท้าทาย หรือขยายความรู้ในปัจจุบันในสาขานี้อย่างไร

ตัวอย่างภาพประกอบ: มีตัวอย่างภาพประกอบเพื่ออธิบายแนวคิดทางทฤษฎีและความสัมพันธ์ ตัวอย่างเหล่านี้ช่วยให้ผู้อ่านเข้าใจความหมายเชิงปฏิบัติของทฤษฎีและการนำไปประยุกต์ใช้ที่เป็นไปได้ในบริบทต่างๆ

การแสดงผลภาพ: นักวิจัยอาจใช้การแสดงผลภาพ เช่น แผนภาพ แผนภูมิ หรือแบบจำลอง เพื่อเพิ่มความชัดเจนของกรอบทฤษฎี อุปกรณ์ช่วยการมองเห็นนำเสนอภาพรวมโดยย่อขององค์ประกอบหลักและความสัมพันธ์ระหว่างองค์ประกอบเหล่านั้น

การอภิปรายเกี่ยวกับข้อจำกัด: เอกสารประกอบรวมถึงการอภิปรายเกี่ยวกับข้อจำกัดของการศึกษานักวิจัยรับทราบอย่างโปร่งใสถึงข้อจำกัด ความท้าทาย หรืออคติที่อาจเกิดขึ้นซึ่งอาจมีอิทธิพลต่อกระบวนการวิจัยและผลการวิจัย

ผลกระทบต่อการศึกษาและการวิจัย: เอกสารทางทฤษฎีกล่าวถึงผลในทางปฏิบัติและการวิจัยของทฤษฎีที่พัฒนาขึ้น นักวิจัยสำรวจว่าทฤษฎีนี้สามารถให้ข้อมูลการปฏิบัติ, เป็นแนวทางการวิจัยในอนาคต และมีส่วนทำให้เกิดความก้าวหน้าในสาขานี้ได้อย่างไร

บทสรุปและการสังเคราะห์: เอกสารสรุปด้วยการสังเคราะห์ข้อค้นพบที่สำคัญ โดยเน้นถึงคุณูปการที่ครอบคลุมของการศึกษานี้ นักวิจัยอาจเสนอแนะแนวทางสำหรับการวิจัยในอนาคตโดยพิจารณาจากช่องว่างและโอกาสที่ระบุ

การปฏิบัติตามแนวทางการรายงาน: นักวิจัยปฏิบัติตามแนวทางการรายงานที่กำหนดไว้สำหรับการวิจัยเชิงคุณภาพ เช่น Consolidated Criteria for Reporting Qualitative Research (COREQ) เพื่อรับรองการรายงานที่ครอบคลุมและโปร่งใส

ดังนั้นการจัดทำเอกสารและการรายงานในการวิจัยเชิงปรากฏการณ์วิทยาเกี่ยวข้องกับการนำเสนอกรอบทฤษฎีขั้นสุดท้ายในลักษณะที่ชัดเจน มีรายละเอียด และโปร่งใส พร้อมด้วยเสียงและตัวอย่างจากผู้เข้าร่วม

กระบวนการสร้างทฤษฎีจากปรากฏการณ์วิทยา

1. การคัดเลือกปรากฏการณ์ (Selection of Phenomenon)
2. ทบทวนวรรณกรรม (Literature Review)
3. ทางเลือกของแนวทางปรากฏการณ์วิทยา (Choice of Phenomenological Approach)
4. การสรรหาบุคลากรและการสุ่มตัวอย่าง (Recruitment and Sampling)
5. การเก็บรวบรวมข้อมูล (Data Collection)
6. การถอดความและการวิเคราะห์ข้อมูล (Transcription and Data Analysis)
7. การเข้ารหัสและการจัดหมวดหมู่ (Coding and Categorization)
8. การระบุความคล้ายคลึงและความแตกต่าง (Identification of Commonalities and Differences)
9. การสะท้อนเชิงทฤษฎีและนามธรรม (Theoretical Reflection and Abstraction)
10. การสร้างทฤษฎีเบื้องต้น (Constructing a Preliminary Theory)
11. การตรวจสอบสมาชิก (Member Checking)
12. การปรับแต่งและการทบทวนซ้ำ (Refinement and Iteration)
13. บริบทและลักษณะทั่วไป (Contextualization and Generalization)
14. การจัดทำเอกสารประกอบและการรายงาน (Documentation and Reporting)

แผนภาพที่ 2 กระบวนการสร้างทฤษฎีจากปรากฏการณ์วิทยา

กล่าวโดยสรุปการทำตามขั้นตอนเหล่านี้อย่างพิถีพิถัน นักวิจัยจะสามารถสร้างทฤษฎีจากปรากฏการณ์วิทยาได้อย่างเป็นระบบ โดยนำเสนอข้อมูลเชิงลึกที่มีคุณค่าเกี่ยวกับแก่นแท้ของประสบการณ์ของมนุษย์ที่เกี่ยวข้องกับปรากฏการณ์ที่เลือก กระบวนการนี้มีโครงสร้างและยืดหยุ่น จึงสามารถปรับเปลี่ยนตามลักษณะแบบไดนามิกของการสืบค้นเชิงปรากฏการณ์วิทยา

บทวิพากษ์

การสร้างทฤษฎีปรากฏการณ์วิทยาในสังคมศาสตร์ในขณะที่เสนอข้อมูลเชิงลึกที่มีคุณค่าเกี่ยวกับประสบการณ์ของมนุษย์นั้นไม่ได้ปราศจากการวิพากษ์วิจารณ์ การวิพากษ์วิจารณ์ที่สำคัญประการหนึ่งเกี่ยวข้องกับความเป็นอัตวิสัยที่มีอยู่ในการวิจัยเชิงปรากฏการณ์วิทยา เนื่องจากระเบียบวิธีให้ความสำคัญกับมุมมองของแต่ละบุคคลและประสบการณ์ชีวิต จึงมีความเสี่ยงที่จะเน้นการตีความส่วนบุคคลมากเกินไป ซึ่งอาจนำไปสู่ข้อค้นพบที่ขาดความสามารถทั่วไป

คำวิจารณ์อีกประการหนึ่งเกี่ยวข้องกับความเสี่ยงในการยึดถืออคติของตนเองโดยสิ้นเชิง แม้จะมีความพยายามที่จะระงับอคติ แต่นักวิจัยก็นำภูมิหลังทางวัฒนธรรม สังคม และส่วนบุคคลของตนเองมาในการศึกษาวิจัยนี้ นักวิจารณ์ให้เหตุผลว่าความเป็นกลางโดยสมบูรณ์อาจเป็นเป้าหมายที่ไม่สามารถบรรลุได้ ซึ่งอาจมีอิทธิพลต่อการตีความข้อมูลและการสร้างกรอบทฤษฎี

นอกจากนี้ การวิจัยเชิงปรากฏการณ์วิทยามักอาศัยกลุ่มตัวอย่างขนาดเล็ก ซึ่งบางคนแย้งว่าอาจจำกัดขอบเขตและความลึกของทฤษฎีที่พัฒนาขึ้น นักวิจารณ์แนะนำว่ากลุ่มผู้เข้าร่วมที่กว้างขึ้นและหลากหลายอาจจำเป็นเพื่อรวบรวมประสบการณ์ทั้งหมดที่เกี่ยวข้องกับปรากฏการณ์ที่อยู่ระหว่างการสอบสวน

ความแข็งแกร่งด้านระเบียบวิธียังเป็นประเด็นที่ต้องพูดคุยกันอีกด้วย นักวิชาการบางคนแย้งว่าการยึดมั่นในวิธีการทางปรากฏการณ์วิทยาอย่างเคร่งครัดอาจเป็นอุปสรรคต่อความยืดหยุ่นในการออกแบบการวิจัย ตัวอย่างเช่น การยืนยันการให้การสัมภาษณ์เชิงลึกเป็นวิธีรวบรวมข้อมูลหลักอาจจำกัดการสำรวจแหล่งข้อมูลที่มีคุณค่าอื่นๆ ประเด็นที่น่าสนใจวิพากษ์วิจารณ์กันได้แก่

1. **ปรากฏการณ์วิทยาเบื้องต้นในสังคมศาสตร์:** ปรากฏการณ์วิทยาเป็นแนวทางในการสร้างทฤษฎีในสังคมศาสตร์ มุ่งเน้นไปที่การทำความเข้าใจและตีความประสบการณ์ชีวิตของแต่ละบุคคล มีรากฐานมาจากประเพณีทางปรัชญาของ Husserl และต่อมาได้รับการพัฒนาโดยนักปรากฏการณ์วิทยา เช่น Merleau-Ponty และ Heidegger วิธีการนี้พยายามที่จะสำรวจความหมายเชิงอัตนัยที่แต่ละบุคคลมีต่อประสบการณ์ของพวกเขา แม้ว่าปรากฏการณ์วิทยาจะมีชื่อเสียงในการวิจัยทางสังคมศาสตร์เนื่องจากเน้นไปที่การรวบรวมแก่นแท้ของประสบการณ์ของมนุษย์ แต่ก็ไม่รอดพ้นจากการวิพากษ์วิจารณ์ การตรวจสอบข้อวิพากษ์วิจารณ์เหล่านี้ถือเป็นสิ่งสำคัญสำหรับความเข้าใจอย่างละเอียดถึงข้อจำกัดและความท้าทายที่เกี่ยวข้องกับแนวทางนี้

2. **ความท้าทายในความเป็นกลางและความสามารถทั่วไป:** การวิจารณ์ที่น่าสังเกตประการหนึ่งเกี่ยวกับปรากฏการณ์วิทยาในสังคมศาสตร์นี้ นวนเวียนอยู่กับความกังวลที่เกี่ยวข้องกับความเป็นกลางและ

ความสามารถทั่วไป นักวิจารณ์ยืนยันว่าการเน้นประสบการณ์ส่วนตัวอาจประนีประนอมต่อความเป็นกลางที่เกี่ยวข้องกับการวิจัยทางวิทยาศาสตร์ การสืบค้นเชิงปรากฏการณ์วิทยามักมุ่งเน้นไปที่ประสบการณ์เฉพาะบริบท ทำให้เป็นการท้าทายในการสรุปข้อค้นพบในกลุ่มประชากรหรือบริบทที่หลากหลาย (Smith, Flowers, & Larkin, 2009) ข้อจำกัดนี้ทำให้เกิดคำถามเกี่ยวกับการนำไปใช้ในวงกว้างและความถูกต้องภายนอกของการศึกษาเชิงปรากฏการณ์วิทยา

3. *ความเข้มงวดและความสามารถในการทำซ้ำของระเบียบวิธี:* การวิจารณ์อีกประการหนึ่งเกี่ยวข้องกับความเข้มงวดของระเบียบวิธีและการทำซ้ำของการวิจัยเชิงปรากฏการณ์วิทยา ธรรมชาติของการตีความตามอัตวิสัยที่มีอยู่ในปรากฏการณ์วิทยาอาจนำไปสู่ความท้าทายในการจำลองการศึกษาและการบรรลุฉันทามติเกี่ยวกับการตีความ นักวิจารณ์แย้งว่าการขาดแนวทางที่เป็นมาตรฐานและศักยภาพของอคติของนักวิจัยในการตีความประสบการณ์ชีวิตอาจส่งผลต่อความน่าเชื่อถือของการค้นพบ (Giorgi, 2012) การรับรองความเข้มงวดในการวิจัยเชิงปรากฏการณ์วิทยาจำเป็นต้องจัดการกับข้อกังวลเหล่านี้และจัดทำแนวทางปฏิบัติที่ชัดเจนเพื่อความสอดคล้องด้านระเบียบวิธี

4. *ข้อพิจารณาด้านจริยธรรมและพลวัต:* นักวิจารณ์ยังยกข้อพิจารณาทางจริยธรรมในการวิจัยเชิงปรากฏการณ์วิทยา โดยเฉพาะอย่างยิ่งเกี่ยวกับพลวัตของอำนาจระหว่างนักวิจัยและผู้เข้าร่วม การสำรวจประสบการณ์ส่วนตัวอย่างใกล้ชิดอาจสร้างความไม่สมดุลของอำนาจ ในขณะที่นักวิจัยตีความและเป็นตัวแทนของเรื่องเล่าของผู้เข้าร่วม การดำเนินการตามหลักจริยธรรมในการศึกษาปรากฏการณ์วิทยาเกี่ยวข้องกับการจัดการประเด็นความยินยอม การรักษาความลับ และผลกระทบที่อาจเกิดขึ้นของกระบวนการวิจัยต่อความเป็นอยู่ที่ดีของผู้เข้าร่วม (Finlay, 2009)

5. *การบูรณาการกับแนวทางเชิงปริมาณ:* ความเข้ากันได้ของปรากฏการณ์วิทยากับแนวทางเชิงปริมาณเป็นเรื่องที่น่าวิพากษ์วิจารณ์ บางคนแย้งว่าการเน้นประสบการณ์ส่วนตัวในปรากฏการณ์วิทยาอาจจำกัดการบูรณาการกับวิธีการเชิงปริมาณที่จัดลำดับความสำคัญของการวัดตามวัตถุประสงค์และการวิเคราะห์ทางสถิติ นักวิจารณ์ยืนยันว่าความไม่เข้ากันที่อาจเกิดขึ้นนี้เป็นอุปสรรคต่อการพัฒนาทฤษฎีที่ครอบคลุมซึ่งรวมเอาทั้งมิติเชิงคุณภาพและเชิงปริมาณ (Creswell & Creswell, 2017)

6. *จัดการกับข้อวิพากษ์วิจารณ์และการสอบสวนเชิงปรากฏการณ์วิทยาที่ก้าวหน้า:* เพื่อตอบสนองต่อข้อวิพากษ์วิจารณ์เหล่านี้ ผู้เสนอปรากฏการณ์วิทยาสันับสนุนให้เกิดการสะท้อนกลับและความโปร่งใสในการปฏิบัติงานวิจัย นักวิชาการเน้นย้ำถึงความสำคัญของการระบุบทบาท อคติ และสมมติฐานของผู้วิจัยอย่างชัดเจนตลอดกระบวนการวิจัย (Van Manen, 2014) นอกจากนี้ ความพยายามในการสร้างกรอบระเบียบวิธีวิจัยและเพิ่มความน่าเชื่อถือระหว่างนักวิจัยกำลังดำเนินการอยู่เพื่อจัดการกับข้อกังวลที่เกี่ยวข้องกับความแม่นยำและความสามารถในการทำซ้ำ (Moustakas, 1994) ในขณะที่ยอมรับคำวิพากษ์วิจารณ์เหล่านี้ นักวิชาการแย้งว่าปรากฏการณ์วิทยาเสนอเลนส์ที่มีคุณค่าสำหรับการทำความเข้าใจความรู้สึกและความสมบูรณ์

ของประสบการณ์ของมนุษย์ โดยกระตุ้นให้นักวิจัยมีส่วนร่วมในการประยุกต์แนวทางนี้อย่างไตร่ตรองและสะท้อนกลับในการสร้างทฤษฎีสังคมศาสตร์

ข้อเสนอแนะ

1. การยอมรับความหลากหลายของระเบียบวิธี

ทั้งนี้เพื่อเสริมสร้างความแข็งแกร่งของการสร้างทฤษฎีปรากฏการณ์วิทยาในสังคมศาสตร์ ขอแนะนำให้ยอมรับความหลากหลายของระเบียบวิธี แม้ว่าการสัมภาษณ์เชิงลึกจะเป็นรากฐานสำคัญของการวิจัยเชิงปรากฏการณ์วิทยา แต่การเสริมด้วยวิธีการเสริม เช่น การสังเกตของผู้เข้าร่วมหรือการวิเคราะห์เนื้อหา อาจให้ความเข้าใจที่ครอบคลุมมากขึ้นเกี่ยวกับปรากฏการณ์ที่ศึกษา แนวทางนี้สามารถให้ข้อมูลเชิงลึกที่สมบูรณ์ยิ่งขึ้นโดยรวบรวมประสบการณ์ด้านต่างๆ ของผู้เข้าร่วม

2. การให้ความสำคัญของการสะท้อนกลับและความลำเอียงของนักวิจัย

การยอมรับและการจัดการกับอคติของนักวิจัยเป็นสิ่งสำคัญในการวิจัยเชิงปรากฏการณ์วิทยา นักวิจัยควรมีส่วนร่วมในการสะท้อนกลับอย่างชัดเจน ตั้งคำถามและไตร่ตรองสมมติฐานและอคติของตนเองอย่างต่อเนื่อง นอกจากนี้ การจ้างนักวิจัยร่วมหรือนักวิเคราะห์หลายคนในกระบวนการตีความสามารถช่วยลดอคติส่วนบุคคลได้ ซึ่งมีส่วนช่วยในการพัฒนากรอบทางทฤษฎีที่เหมาะสมและเป็นกลางมากขึ้น

3. การเพิ่มความหลากหลายของตัวอย่าง

เพื่อขยายการบังคับใช้ของทฤษฎีที่พัฒนาขึ้น ขอแนะนำให้เพิ่มความหลากหลายของตัวอย่าง การศึกษาเชิงปรากฏการณ์วิทยามักเกี่ยวข้องกับตัวอย่างขนาดเล็กที่เป็นเนื้อเดียวกัน ซึ่งอาจจำกัดความสามารถทั่วไปของการค้นพบ การรวมผู้เข้าร่วมที่หลากหลายมากขึ้นในแง่ของประชากร ภูมิภาคหลังทางวัฒนธรรม และประสบการณ์สามารถเสริมสร้างความถูกต้องภายนอกของทฤษฎี ทำให้มีความเกี่ยวข้องมากขึ้นในบริบททางสังคมต่างๆ

4. การใช้เทคโนโลยีเพื่อการรวบรวมข้อมูล

ในยุคของเทคโนโลยีที่ก้าวหน้า นักวิจัยได้รับการสนับสนุนให้สำรวจวิธีการรวบรวมข้อมูลที่เป็นนวัตกรรมใหม่ภายในกรอบการทำงานเชิงปรากฏการณ์วิทยา การบูรณาการเครื่องมือดิจิทัล เช่น ไดอารี่วิดีโอหรือฟอรัมออนไลน์ สามารถนำเสนอมิติใหม่ในการศึกษาประสบการณ์ชีวิตได้ อย่างไรก็ตาม จำเป็นต้องรักษาหลักการสำคัญของปรากฏการณ์วิทยาไปพร้อมๆ กับการใช้ประโยชน์จากเทคโนโลยีเหล่านี้ เพื่อให้มั่นใจว่าแก่นแท้ของประสบการณ์ของผู้เข้าร่วมยังคงอยู่แถวหน้า

5. การส่งเสริมแนวทางปฏิบัติด้านการวิจัยร่วมกัน

การสร้างทฤษฎีปรากฏการณ์วิทยาจะได้รับประโยชน์จากแนวทางการวิจัยร่วมกัน การสนับสนุนการทำงานร่วมกันแบบสหวิทยาการและการมีส่วนร่วมกับนักวิชาการจากสาขาต่างๆ สามารถนำมาซึ่งมุมมองที่หลากหลายมาสู่การศึกษาได้ แนวทางปฏิบัติในการวิจัยร่วมกันยังสอดคล้องกับแง่มุมเชิงสัมพันธ์ของ

ปรากฏการณ์วิทยา ซึ่งการพูดคุยและความเข้าใจร่วมกันมีส่วนทำให้การตีความปรากฏการณ์ภายใต้การสอบสวนครอบคลุมมากขึ้น

โดยสรุปคำแนะนำเหล่านี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อเพิ่มความแม่นยำด้านระเบียบวิธี การสะท้อนกลับ และการนำไปประยุกต์ใช้ของการสร้างทฤษฎีปรากฏการณ์วิทยาในสังคมศาสตร์ ด้วยการเปิดรับความหลากหลายของระเบียบวิธี จัดการกับอคติ ส่งเสริมความหลากหลายของตัวอย่าง การใช้เทคโนโลยีอย่างรอบคอบ และส่งเสริมแนวทางปฏิบัติในการวิจัยร่วมกัน นักวิจัยสามารถมีส่วนร่วมในความก้าวหน้าของแนวทางเชิงปรากฏการณ์วิทยาในการสร้างทฤษฎีสังคมศาสตร์

เอกสารอ้างอิง

- Blau, P.M. (1964). *Exchange and Power in Social Life*. New York: Wiley.
- Creswell, J. W. (2013). *Qualitative inquiry and research design: Choosing among five approaches*. Los Angeles: Sage Publications.
- Creswell, J.W., & Creswell, J.D. (2017). *Research Design: Qualitative, Quantitative, and Mixed Methods Approaches*. Sage Publications.
- Finlay, L. (2009). Debating phenomenological research methods. *Phenomenology & Practice*, 3(1), 6-25.
- Finlay, L. (2009). *Phenomenology for therapists: Researching the lived world*. John Wiley & Sons.
- Giorgi, A. (2009). *The descriptive phenomenological method in psychology: A modified Husserlian approach*. Pittsburgh, PA: Duquesne University Press.
- Giorgi, A. (2012). *The descriptive phenomenological method in psychology: A modified Husserlian approach*. Pittsburgh, PA: Duquesne University Press.
- Hegel, G.W.F. (1801). *Science of Logic* (W. H. Johnston & L. G. Struthers, Trans.). George Allen & Unwin Ltd.
- Homans, G. C. (1958). Social Behavior as Exchange. *American Journal of Sociology*, 63(6), 597-606.
- Moustakas, C. (1994). *Phenomenological research methods*. Los Angeles: Sage Publications.
- Smith, J.A., Flowers, P., & Larkin, M. (2009). *Interpretative phenomenological analysis: Theory, method, and research*. Los Angeles: Sage Publications.
- Spinelli, E. (2015). *Practicing existential therapy: The relational world*. Los Angeles: Sage Publications.
- Trochim, W.M., & Donnelly, J.P. (2008). *The Research Methods Knowledge Base* (3rd ed.). Atomic Dog.

Van Manen, M. (2014). *Phenomenology of practice: Meaning-giving methods in phenomenological research and writing*. Oakland, CA: Left Coast Press.